

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗΣ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἑτησίᾳ δραχμὰς 100. Ἐξέμνητος
δραχ. 55. Τρίμηνος δραχ. 30.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατίμ. 50.—
Αμερικῆς δολάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει
τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξέμνητοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συν-
δρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδέητου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐδριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 36ος

Ἐν Ἀθήναις 16 Φεβρουαρίου 1929

Ἔτος 51ον.—Ἀριθ. 11

AGNES HARDER

Ἡ ΑΡΚΟΥΔΑ ΚΙ' Ο ΜΠΑΡΜΠΕΡΗΣ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

— Οὐφ! τί ζέστη πού κάνει! εἶπε ἀναστενάζοντας ὁ κύρ-Ἀρκουδας. Τού-
τη τὴ χρονιά ἔκανε τέτοιο κρύο τὸ χει-
μῶνα, πού πάγωσαν κι' οἱ πέτρες μέσ'
στὸ χῶμα, κι' ἡ γούνα μου ἔγινε πυκνὴ
σάν τις ἀφάνες. Καὶ τώρα τὸ καλοκαίρι
κάνει τόση ζέστη, πού στέρεψαν ὅλα τὰ
νερά καὶ δὲν ἔχω πού νὰ πᾶω νὰ κάνω
ἓνα μπανάκι. Καὶ τὰ μαλλιά μου δὲν ἄρ-
χισαν ἀκόμη νὰ πέφτουν, κι' ἡ γλώσσα
μου ἔχει κιόλας κρεμαστῆ δυὸ πῆχες
ἐξω ἀπὸ τὸ στόμα μου.

Ἡ κυρὰ Ἀρκουδά δὲν τοῦ ἀπάντησε,
γιατ' ἦταν ἀπασχολημένη μὲ τὰ παιδιὰ
τῆς ἑαπλωμένα καὶ τὰ δυὸ τους, σὲ
μιὰν ἄκρη τῆς σπηλιᾶς, ἡ μάννα τους
τᾶγλειφε καὶ τὰ καθάριζε. Σὰν τελείωσε
τὴ δουλειά της, εἶπε μουγγρίζοντας :

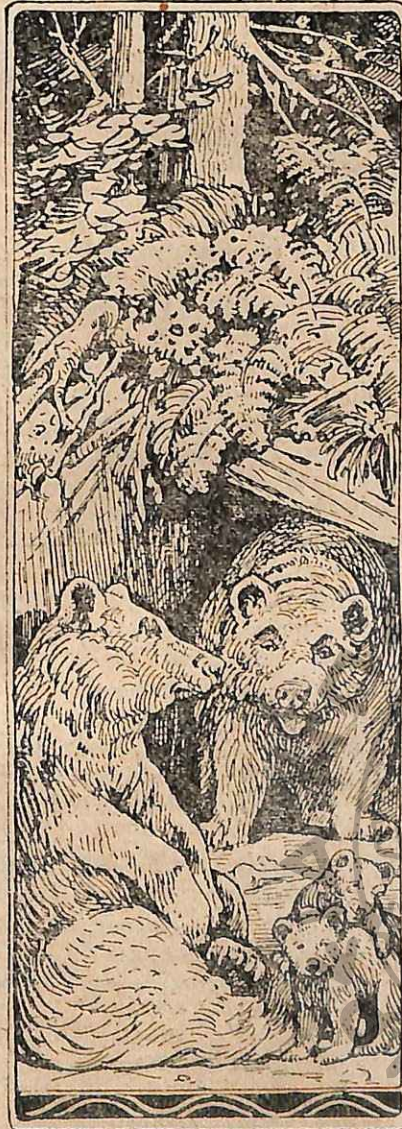
— Χτὲς ἔφαγα ἓναν μπαρμπέρη. Περ-
νοῦσε τραγουδώντας μέσ' ἀπὸ τὸ δά-
σος. Στὸν ὦμο του εἶχε κρεμασμένο ἓ-
να δισάκκι, καὶ μέσα ἦταν τὰ ψαλίδια
του καὶ τὰ σαποῦνιά του. Εἶχα μιὰ τέ-
τοια πείνα, πού μαζί μὲ τὸ μπαρμπέρη
κατέβασα καὶ τὸ δισάκκι του ὁλόκληρο.
Καὶ τώρα τὸ ψαλίδι μου βαραίνει τὸ
στομάχι, καὶ τὸ σαποῦνι μου ἔχει φέρε
ἀναγούλα.

— Καλὰ νὰ πάθης, τῆς εἶπε ὁ Ἀρ-
κουδας. Τ' ἀγαπημένα ἀντρόγυνα πρέ-
πει νὰ τὰ μοιράζονται ὅλα μεταξὺ τους.
Ἔτσι σοῦφερα κι' ἐγὼ τὴ μισὴ κυφὲλη
τῆς προᾶλλης. Οἱ μέλισσες ἤθελαν νὰ μὲ
τσιμπήσουν, μὰ ἡ γούνα μου εἶναι πο-
λὺ χοντρή. Ἐσὺ ὅμως εἶσαι ἓνας φα-
ταούλας!

— Naί, ἀλλὰ ἐγὼ ταῖζω καὶ τὰ δυὸ
παιδιὰ μας.

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια, καθένας χώθηκε
στὴ γωνιά του, ἔχωσε τὸ κεφάλι του ἀ-
νάμεσα στὰ πόδια του κι' ἀποκοιμήθη-
κε. Ὁ ἥλιος ὅμως ἔκαιγε τόσο πολὺ,
πού ἡ σπηλιὰ ἦταν σὰν ἀναμμένος φούρ-
νος. Ἡ γλώσσα τοῦ κύρ-Ἀρκουδα κρε-
μόταν, ἔφτανε ὡς κάτω στὸ λαιμὸ του,

κι' ὁ ἰδρώτας ἔτρεχε τόσο ἄφθονος ἀπὸ
πάνω του, πού εἶχε κιόλας σχηματίσει
ἓνα ρυάκι. Κι' ἄξαφνα, ὁ Ἀρκουδας σηκώ-
θηκε, τίναξε τὴ γούνα του καὶ μούγγρισε:
Ρυναίκα! γυναίκα! Γιατὶ νὰ μοῦ
φᾶς τὸ μπαρμπέρη; Θὰ μπορούσε αὐ-
τὸς νὰ μὲ κουρέψῃ. Ὑστερα τὸν τρώ-
γαμε μιὰ χαρά.

Ὁ κύρ-Ἀρκουδας καὶ ἡ οἰκογένειά του.

— Στὸ χωριό, πέρα ἀπ' τὸ δάσος, εἶ-
ναι τόσοι μπαρμπέρηδες, μούγγρισε μι-
σοκοιμισμένη ἡ Ἀρκουδά. Πᾶνε καὶ κου-
ρέψου, ἂν σ' ἀρέσῃ. Κι' ἀφῆσέ με ἡσυ-
χη. Πρέπει νὰ χωνέψω τὸ ψαλίδι.

Τότε σηκώθηκε ὁ Ἀρκουδας, τινά-
χθηκε ἄλλη μιὰ φορὰ κι' ἄρχισε νὰ τρέ-
χῃ μέσ' στὸ δάσος. Ὁ ἥλιος εἶχε χαμη-
λώσει λίγο, ἀλλὰ κανένα ζῶο δὲν τολ-
μοῦσε νὰ ξεπροβάλλῃ ἀκόμη ἀπ' τὴ
σκιὰ πού ἦταν ἑαπλωμένα, τόση ζέστη
ἔκανε, καὶ τὰ λουλούδια ὅλα εἶχαν μα-
ραθεῖ. Ὅποτε ὅμως ἔπεφτε καμμιὰ στα-
γόνα ἰδρώτας ἀπὸ τὴ γούνα τοῦ Ἀρκου-
δα πάνω σὲ κανένα λουλουδάκι, ἐκεῖ-
νο σήκωνε ἀμέσως τὸ κεφάλι του, για-
τί νόμιζε πὼς ἔβρεχε. Ὁ Ἀρκουδας
ὥστόσο προχωροῦσε ἀσθμαίνοντας. Ὁ-
λο τὸ πάχος πού εἶχε μαζέψει τὸ χει-
μῶνα, ἔλυωνε τώρα κι' ἔσταζε σὲ χον-
τρές σταγόνες. Καὶ κάθε καλὴ ἀρκου-
δα πρέπει νὰναι παχειὰ σὰν ἓνα γουρού-
νι καλοθερμμένο.

Σὰν τελείωσε τὸ δάσος, ὁ Ἀρκουδας
στηλώθηκε στὰ δύο πίσω πόδια του καὶ
κοίταξε γύρω. Τότε εἶδε τὸν ἄσπρο
δρόμο πού ὀδηγοῦσε στὸ χωριό, καὶ
τὰ κόκκινα κεραμίδια τοῦ χωριοῦ, καὶ
τὸ ψηλὸ καμπαναριό. Ἐκεῖ θὰ βρισκό-
ταν κι' ὁ μπαρμπέρης. Πῆρε λοιπὸν
αὐτὸ τὸ δρόμο, κι' οἱ ἄντρες κι' οἱ γυ-
ναῖκες πού δούλευαν στὰ χωράφια κι'
ἀλώνιζαν, ἄρχισαν νὰ φωνάζουν δυνατὰ
καὶ νὰ τὸ βάζουν στὰ πόδια· κι' ὅταν
ὁ Ἀρκουδας μπήκε μέσα στὸ χωριό,
τὰ παιδιὰ πού ἔπαιζαν στοὺς δρόμους
ἔβαλαν ἄγριες φωνές, καὶ τὰ κορίτσια
πού κεντοῦσαν στὸ παράθυρο, πέταξαν
τὰ ἐργόχειρά τους κι' ἔκλεισαν μὲ βία
τὰ παραθυρόφυλλα· κι' ἀπ' ὅπου κι' ἂν
περνοῦσε, σκόρπιζε τὸν τρόμο καὶ τὸ
φόβο.

Ὁ κύρ-Ἀρκουδας ὅμως δὲ νοιαζό-
ταν γι' αὐτὰ τὰ πράγματα καὶ τρά-
βηξε τὸ δρόμο του. Σὲ μιὰ γωνιά τοῦ
μεγάλου δρόμου εἶχε τὸ μαγαζί τοῦ
μπαρμπέρη. Ὁ ἴδιος στεκόταν ἔξω
στὴν πόρτα, καὶ τὰ τρία μπαρμπερό-
πουλα ἀθήονταν κι' αὐτὰ καὶ χάζευαν.

Γιατί ο κακομοίρης ο μπαρμπέρης δεν είχε μπουστερήδες κι' οι δουλειές του δεν πήγαιναν καλά. Όλοι οι χωριανοί ξυρίζονταν μονάχοι τους κι' ο ένας κούρευε τον άλλο, κι' έτσι μονάχα κάθε Κυριακή έρχόταν ο κύρ-δήμαρχος και ξυριζόταν στο μαγαζί του μπαρμπέρη. Μ' αυτόν όμως μονάχα δεν μπορούσε να τὰ βγάλει πέρα ο μπαρμπέρης και να θρέψει και τὰ έφτά παιδιά του. Νάρχόταν τουλάχιστο κάθε μέρα έστω κι' ένας πελάτης για να του βγάλει τὸ δόντι του! Αλλά οι χωριανοί φαίνεται πως είχαν πολύ γερά δόντια. Ο κουρέας λοιπόν στεκόταν καταστενοχωρημένος μπρός στο μαγαζί του την ώρα που έφθασε ο κύρ-Αρκουδας. Μόλις όμως τον αντίκρυσε, του κόπηκε τὸ αἷμα. Μ' έναν πήδη βρέθηκε μέσ' στο μαγαζί και φώναξε:

— Αρπάξτε όλοι τὰ ξυράφια!

Τὰ τρία μπαρμπερόπουλα, που χάζευαν και κόντευαν ναποκοιμηθούν, άνοιξαν διάπλατα τὰ μάτια τους και θέλησαν να τὸ κόψουν λάσπη. Αλλά τότε σήκωσε ο Άρκουδας τὴν ποδιάρα του και είπε:

— Αν είσαι άξιος να με κουρέψεις όλον, προτού να βασιλέψει ο ήλιος, τότε θά σέ κάνω πλούσιο.

Ο κακομοίρης ο μπαρμπέρης έμεινε ακίνητος στήν ίδια θέση σά να ήταν τὰ πόδια του ριζωμένα στή γη. Έτρεμε όλος σάν τὸ φύλλο. Σκέφθηκε όμως τὰ έφτά παιδιά του, και είπε:

— Αφέντη μου, άρχοντά μου, βασιλιά μου...

Περισσότερα δεν μπόρεσε να βγάλει από τὸ στόμα του. Ο Άρκουδας είχε κιάλας καθήσει στήν πολυθρόνα που βρισκόταν μπρός στο μεγάλο καθρέφτη του κουρείου. Η πολυθρόνα έτριξε από τὸ βάρος του και σὸ κόκκινό της μαξιλάρι έγινε ένας μεγάλος στρογγυλός λεκές απ' τὸν ιδρώτα του κύρ-Αρκουδα.

Εκείνος όμως είπε:

— Κάνε γρήγορα!

Κι' έδειξε τὰ μυτερά του δόντια.

Τότε στο μαγαζί έγινε κάτι που δεν είχε γίνει ποτέ σε κανένα άλλο μπαρμπέριο. Ο μπαρμπέρης πήρε τὴ σκάφη τῆς γυναίκας του, που τὴν είχε κιάλας γεμάτη με ζεστό νερό για να κάνει μπάνιο στο μικρότερο παιδί της, κι' είπε στα μπαρμπερόπουλα να κάνουν άφράτη σαπουνάδα. Ύστερα άρχισε να λείφει με τὴ σαπουνάδα τὸν κύρ-Αρκουδα. Ήταν βαρεία δουλειά κι' ο κακομοίρης ο μπαρμπέρης κατακουράστηκε. Ο Άρκουδας όμως μούγγριζε από ευχαρίστηση και κοιταζόταν σὸν καθρέφτη, και όταν είχε σαπουνιστεί πιά δόλοληγος, χαμογέλασε και είπε:

— Τώρα είμαι ίδιος κι' απαλλάχτος με τὴν κυρά-ξιδέρφη μου, τὴν άσπρη άρκούδα.

Κι' ο μπαρμπέρης είπε:

— Αν ή άφεντιά σας, ή άρχοντιά σας, ή μεγαλειότη σας, τὸ επιτρέπη, θά κάτσω μιὰ στιγμή για να πάρω άνάσα.

Έδωσε τότε ο μπαρμπέρης στα τρία μπαρμπερόπουλα όλα τὰ ξυράφια που είχε στο μαγαζί του, και τούς είπε να τάκονίσουν που να τὰ κάνουν άθήρα. Κι' ύστερα πήρε τὸ μεγαλύτερο και πλησίασε τὸν κύρ-Αρκουδα, που είχε τόσο δροσιστεί απ' τὴν άφράτη σαπουνάδα, ώστε είχε κιάλας πάρει έναν ύπνάκο. Σάν άνοιξε λοιπόν τὰ μάτια του και είδε από πάνω του τὸν μπαρμπέρη που κράταγε στο χέρι του τὸ κοφτερό ξυράφι, τέντωσε τίς νυχάρες του και είπε:

— Πρέπει να ξέρης ότι γαργαλιέμαι πολύ εύκολα. Αν με κόψεις, έστω και μιὰ σταλίτσα, θά φάω και σένα και τὰ έφτά παιδιά σου

Τότε άρχισε ο μπαρμπέρης να τὸν ξυρίζη, και μάλιστα στήν πιὸ επικίνδυνη μεριά, πίσω ακριβώς απ' ταυτιά του. Η γούνα όμως του κύρ-Αρκουδα ήταν τόσο πυκνή, που στή στιγμή στόμωσε τὸ ξυράφι.

Τότε φώναξε ο μπαρμπέρης στα μπαρμπερόπουλα:

— Ακονίζετε τὰ ξυράφια! Μή στέκεσθε ούτε μιὰ στιγμή

Και τὰ μπαρμπερόπουλα άρχισαν να κονίζουν με τὸση βία, που ο ιδρώτας έσταζε από τὰ μέτωπά τους και δεν είχαν ανάγκη να βρέχουν τὸ άκόνι, και πάλι τοῦ μπαρμπέρη τοῦ χρειαζόνταν περισσότερα ξυράφια απ' όσα πρόφταναν εκείνα νακονίσουν. Ο κύρ-Αρκουδας όμως γρύλλισε ευχαριστημένος, όταν έπεσε όλο τὸ τρίχωμα που σκέπαζε τὸ κεφάλι του σά μιὰ χοντρή χειμωνιάτικη σκούφια, κι' όταν ξαλάφρωσε τὸ στήθος του κι' ή πλάτη του, και τὸ πάτωμα γέμισε από τόσο πολλά μαλλιά που έφθαναν ως τὰ γόνατα τοῦ μπαρμπέρη. Και μόνον όταν τὸ τελευταίο ξυράφι απ' τὸ πολὺ άκόνισμα έγινε τόσο κοφτερό, ώστε έκοψε λιγάκι τὴν ούριτσα του κι' έσταξε κάτω μιὰ σταλίτσα αίμα, μόνο τότε σήκωσε τὴν ποδιάρα του ο κύρ-Αρκουδας κι' έδωσε ένα έλαφρό μπατσάκι στο μπαρμπέρη, που τοῦ έσχισε όλο τὸ μανίκι απ' τὸ σακάκι του.

Ύστερα κοιτάχθηκε ο κύρ-Αρκουδας σὸν καθρέφτη, και σάν είδε τὸ πετσί του που είχε γίνει τόσο ώραιο και γυαλιστερό, στηλώθηκε στα πίσω πόδια, κούνησε ευχαριστημένος τὸ κεφάλι του και μούγγρισε:

— Τώρα θά λάβης τὴν ανταμοιβή σου. Έλα μαζί μου στή σπηλιά μου. Εκεί θά σέ πληρώσω.

Ύστερα έδωσε σέ καθένα από τὰ μπαρμπερόπουλα από μιὰ καρπαζίτσα,

έτσι για να τούς δείξη τὴν ευχαρίστησή του, και είπε στο μάστορη:

— Ανέβα στήν πλάτη μου!

— Αφέντη μου, άρχοντά μου, βασιλέα μου, θά προτιμούσα καλύτερα να έρθω με τὰ πόδια! τραύλισε ο κακομοίρης ο μπαρμπέρης.

— Ανέβα πάνω, είπα! μούγγρισε ή άρκούδα.

Τότε ανέβηκε ο μπαρμπέρης πάνω στή ράχη τῆς άρκούδας και ξεκίνησε μαζί της, για τὸ δάσος. Τὰ παιδιά όμως που έπαιζαν στο δρόμο, άφησαν τὰ παιχνίδια τους στή μέση κι' έτρεξαν απὲ πίσω τους: τὰ κορίτσια που κεντούσαν κρεμάστηκαν τόσο πολὺ απ' τὰ παράθυρά τους, που κόντεψαν να πέσουν κάτω! κι' όλοι ήθελαν να πάνε μαζί με τὴν άρκούδα και με τὸν μπαρμπέρη, άκόμα κι' οι χωριάτες που γύριζαν απ' τὰ χωράφια τους, με τὰ δικράνια τους σὸν ώμο. Ο κύρ-Αρκουδας όμως τούς κοίταξε τόσο άγρια, που τούς κόπηκε όλη ή όρεξη, και τρέβηξε τὸ δρόμο του μαζί με τὸν καθαλλήρη του. Αὐτὸς γελούσε με τὸ ένα μάτι, αλλά με τ' άλλο έκλαιγε.

Τὴν ώρα που έφθαναν στο δάσος, ο ήλιος έδασίλευε και τὰ πουλάκια είχαν άρχίσει να κελαϊδοῦν, τὰ λουλουδάκια είχαν σηκώσει τὸ κεφάλι τους και τὰ ζώα τοῦ δάσους είχαν βγει από τις τρύπες τους. Μπροστά στήν άρκουδοσπηλιά έπαιζε ή κυρά-Αρκούδα με τὰ δυὸ μικρά της. Τὰ είχε βγάλει έξω, για να δροσιστοῦν λιγάκι τὰ καϊμένα. Σάν είδε τὸν άντρα της νάρχεται, με τὸν μπαρμπέρη πάνω στή ράχη του, στηλώθηκε στα πίσω πόδια της κι' είπε με τὴν πιὸ γλυκειά φωνή της.

— Αὐτὸν θά τὸν μοιραστούμε οι δυὸ. Ο κύρ-Αρκουδας όμως κούνησε τὴν κεφαλα του και μούγγρισε:

— Αὐτὸς είναι ο μπαρμπέρης μου. Αὐτὸν δεν θά μου τὸν φάς!

Και μπήκε μέσα στή σπηλιά κι' άρχισε να παραμερίζη τὰ ξερά φύλλα και τὰ χορτάρια απ' τὴ γωνιά που κοιμόνταν τ' άρκουδοπούλα. Μέσα στή γη ήταν χωμένη μιὰ μεγάλη στάμνα, γεμάτη φλουριά.

— Πάρε όσα θέλεις, είπε ο Άρκουδας. Εκεί να βλέπατε τὸν κακομοίρη τὸν μπαρμπέρη! Γέμισε όλες του τίς τσέπες, τὴ σκούφια του, τὸ μαντίλι του, τόσο που δὲ μπορούσε πιά να περπατήσει από τὸ βάρος. Ύστερα έκανε μιὰ βαθειά ύπὸκλιση κι' άρχισε να λέη:

— Αφέντη μου, άρχον...

Μά ο κύρ-Αρκουδας τοῦ έδειξε με τὸ χέρι του τὴν έξοδο τῆς σπηλιάς κι' ο μπαρμπέρης κατάλαβε πως έπρεπε να φύγη. Τώρα που είχε κουρευτεί κι' αίσθανόταν ευδιάθετο τὸν έαυτὸ του ο κύρ-Αρκουδας, ποιος ξέρει αν δεν τοῦ είχε άνοίξει κι' ή όρεξη...

Όποτε λοιπόν τύχει και περάσετε από τὸ χωριό, που οι στέγες τῶν σπιτιῶν του είναι κόκκινες κι' έχει ένα ψηλὸ καμπαναριό, θά βρῆτε στή γωνιά τοῦ πρώτου δρόμου ένα μεγάλο μαγαζί με τὴν έπιγραφή: **Κουρείον «Η άρκούδα που ιδρώνει»**. Είναι τὸ καινούργιο σπίτι που έχτισε ο μπαρμπέρης, που τώρα πιά έχει γίνει πλούσιος. Γιατί καθένας θέλει να πάη στο μαγαζί του και να καθήση στήν πολυθρόνα που κάθισε κι' ή ιδρωμένη άρκούδα.

Τὰ τρία μπαρμπερόπουλα έχουν κι' εκείνα μεγαλώσει και διηγούνται σὸν καθένα τὴ μεγάλη περιπέτειά τους και πως τούς έδωσε ο κύρ-Αρκουδας, σάν έφευγε, από μιὰ καρπαζιά στο σέρκο.

(Από τὸ Γερμανικό)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΙΔΙΟΤΙΚΟ ΜΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ

ΣΤΗ ΛΙΜΝΗ

Στὴν ξένη αὐτὴ πόλη που ζῶ, δὲ νοιώθω καθόλου πικρὴ τὴ μοναξιά μου. Πέρνω τὸ μεγάλο, έξοχικό δρόμο, που βγάζει στὶς όθρες τῆς λίμνης. Με χαιρετοῦν τὰ δέντρα· μου μιλούν τὰ πουλιά· μου χαμογελοῦν τὰ παιδιά που γυρνοῦν απ' τὸ σχολεῖο. Πως μπορεί ναμαι μοναχός, όταν έχω τόσοις καλούς φίλους;

Πὸ κάτω συναντῶ μιὰ μαυροφορεμένη κυρία, που φαίνεται πολὺ λυπημένη. Περπατῇ μ' ένα βήμα άργὸ και φαίνεται σά ν' ακολουθεῖ κάποιους θλιβερούς της στοχασμούς. Με χαιρετᾷ χαμογελώντας πικρά. «Ω, τὸ καταλαβαίνω τὸ πικρό της αὐτὸ χαμόγελο, Μοῦ έχει πει τὴ θλιβερὴ της ιστορία μιὰ βραδυά, που τὴ γνώρισα στο ξενοδοχείο. Έχει χάσει τὸ μονάκριβό της παιδί— ένα ξανθὸ άγοράκι— που τὸ είδα σὲ μιὰ μικρὴ φωτογραφία, που τὴν έχει πάντα μέσ' στήν τσάντα της.

Η συνάντησή αὐτὴ με κάνει να χάσω τὴ χαρούμενη διάθεση που είχα, μὰ γρήγορα θά τὴν ξαναβρῶ. Φτάνω στή λίμνη. Τί καλά! Ο ήλιος άκόμη δεν έχει βουτήξει στο νερό. Ούτε ένα σινεμά σὸ στερέωμα, τὰ βουνά καθρεφτίζουν τὸν έπιβλητικό τους όγκο μέσα στα διαφανή νερά. Οι γλάροι πετοῦν, κοπαδιαστά, πάνω απ' τὸν παλιό γοτθικό πύργο.

Κοιτάζω να βρῶ τὸ μικρό μου φίλο. Νάτος! Είναι κει κάτω και ταιξί τους κύκνους. Γινήκαμε φίλοι έν' άπόγεμα που τοῦ σώθηκε τὸ ψωμί και δεν είχε να ταιξί τὸ Ρένο, τὸν εὐνοομένο του κύκνο. Τοῦ πρόσφερα απ' τὸ δικό μου, κι' από τότε γίναμε δυὸ καλοί φίλοι.

Πηγαίνω κοντά του κι' άρχίζει να μου μιλά για τὰ σχέδιά του. Όταν φύγει για τὴν πατρίδα του, θά πάρει μαζί του τὸ Ρένο. Θά τοῦ πάρη ο μπαμπάς ένα μεγάλο κλουβί και θά τὸν βάλη μέσα. Τοῦ λέω πως δεν μπορεί ξ-

νας κύκνος να ζήση, χωρίς να έχει μιὰ λίμνη, για να κολυμπᾷ. Τὸν βλέπω να στέκεται συλλογισμένος και να ρωτᾷ τὴ μπόνα του αν είναι αλήθεια αὐτό. Μὰ ή μπόνα του δὲ θέλει να τοῦ χαλάσει τὴν καρδιά και τοῦ λέει πως «ο κύριος άστειεύεται».

Στὴν ξένη αὐτὴ χώρα που ζῶ, δὲ

νοιώθω καθόλου πικρὴ τὴ μοναξιά μου. Γιατί μου είναι όλα τόσο γνώριμα. Με χαιρετοῦν τὰ δέντρα· μου μιλούν τὰ πουλιά· μου χαμογελοῦν τὰ παιδιά που γυρνοῦν απ' τὸ σχολεῖο. Πως μπορεί να είμαι μοναχός;

Montreux, Αὐγουστος 1927

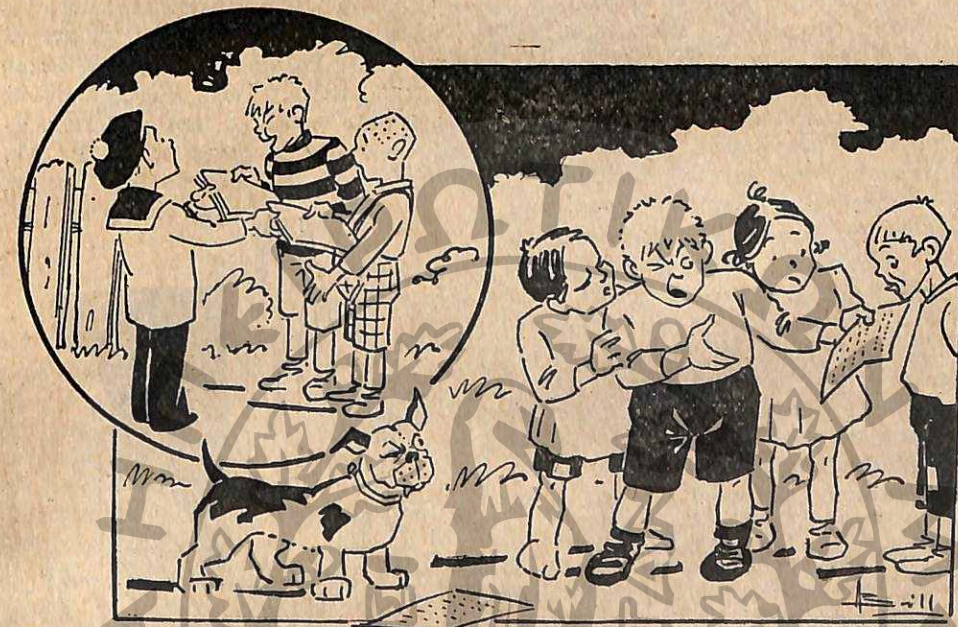
ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

ΘΗΡΙΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΤΟΤΟΥ ΚΑΙ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΑ'.

Ο πολυγράφος είναι μιὰ πολὺ χρήσιμη εφεύρεση. Ο Λάμπης, ο μεγάλος άδερφός τοῦ Τοτού, έχει έναν πολυγράφο. Κι' ο Τοτός, που τὸν βλέπει συχνά να τυπώνει μ' αὐτόν, είναι κατενθουσιασμένος. Μὰ για φαντάσου! Γράφεις ό,τι θέλεις άπάνω σ' ένα ιδιαίτερο χαρτί, μ' ένα ιδιαίτερο πυκνὸ μελάνι. Στρώνεις τὸ γραμμένο χαρτί άπάνω σὲ μιὰ πλάκα από πάστα σά ζελατίνα. Τὸ πατᾷς με τὸ χέρι σου καλά-καλά, παντοῦ, τὸ σηκώνεις, και βλέπεις τὰ γράμματά σου άποτυπωμένα αν άπο δα πάνω στήν πάστα! Έπειτα βάζεις χαρτί κοινό, τὸ πατᾷς στήν πάστα καλά, τὸ σηκώνεις, και βλέπεις τὰ γράμματά σου άποτυπωμένα σ' αὐτὸ τὸ χαρτί ὕσια, σά να τάγραψες με τὸ χέρι σου! Κι' αὐτὸ μπορείς να τὸ κάνεις πολλές, πολλές φορές. Γιατί τὰ γράμματα μένουν πάντα άπάνω στήν πάστα και τυπώνονται κάθε φορά στο χαρτί που πατᾷς άπάνω τους. Γράφεις δηλαδή κάτι τί μιὰ φορά, και με τὸν πολυγράφο έχεις όσα αντίγραφα ή αντίτυπα θέλεις!

Ο Τοτός, αφού στο χωριό δεν υπήρχε τυπογραφείο, σκέφτηκε να χρησιμοποιήσῃ τώρα για τὴν επιχείρησή του τὸν πολυγράφο τοῦ Λάμπη. Κι' έγραψε τὴν ακόλουθη προκήρυξη:

ΘΗΡΙΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΤΟΤΟΥ ΚΑΙ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ

Ἐπίσημα Ἐγκρίνεται: Κυριακή, 5 Αὐγουστος, ὥρα 5 μ. μ.

Λέοντες, τίγρεις, ελέφαντες και άλλα περίεργα και πρωτοφανή ζῶα. Διάφορα παιχνίδια και γυμνάσματα εκπληκτικά. Εἰς τὸ τέλος θά καοῦν και σπουδαία πυροτεχνήματα. Τιμὴ εἰσόδου διὰ τὰ παιδιά δραχμὴ μιὰ (1). Ἡ εἰσόδος εἰς τοὺς μεγάλους άπαγορεύεται αυστηρῶς. Τὰ χρήματα ὑπὲρ τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου. Όλοι τὴν Κυριακὴν εἰς τὸν κήπον τῆς βίλλας Ἀποστολάκου, όπου τὸ Θηριοτροφεῖον Τοτού και Συντροφίας, από τὴν καλλιόπορταν δεξιᾷ.

Έβγαλε καμμιὰ τριανταριά αντίτυπα με τὸν πολυγράφο και τᾶδωσε στοὺς συντρόφους του να τὰ μοιράσουν στα παιδιά τοῦ χωριοῦ. Κράτησε κι' αὐτὸς μερικά να τὰ στείλῃ σὲ παιδιά τῆς χώρας, που καθόνταν σὲ άλλες βίλλες εκεί- γύρο. Έπρεπε, βλέπετε, να γίνῃ ορεκλάμα.

Ἡ προκήρυξη ὅμως ἔπρεπε σὰν ψυχρολουσία ἀπάνω στὸν πρῶτο ἐνθουσιασμό. Αὐτὸ ἦταν τὸ περίφημο, τὸ μεγάλο Θεριοτροφεῖο ποὺ περίμεναν; ἔλεγαν τὰ παιδιά. Ὁ κύριος Τοτὸς θὰ τὸ φέρνει, ποὺ καθότανε στὴ βίλλα τοῦ Ἀποστολάκου; Καὶ ἄρα αὐτὸς τίγρεις, λιοντάρια κι' ἔλεφαντες;... Ποῦ τὰ βροῖκε; Δὲ βαριέσαι! Ψευτιάς! Κάτι λάκκον εἶχε ἡ φάβα!... Ποιὸς ξέρει! Τὰ θεριά θάταν, τὸ πολὺ πολὺ, ζωγραφισμένα μὲ νερομπογιές, σὰν αὐτὰ ποὺ βλέπει κανένας στοὺς τοίχους τῆς ταβέρνας. Στὸ τέλος θάροιναν καὶ καμμιὰ ρουκέττα καὶ θὰ τελείωνε. Γι' αὐτὸ οἱ κύριοι ἀπαγόρευαν τὴν εἴσοδο στοὺς μεγάλους, Βέβαια! Ἦθελαν παιδιά γιὰ νὰ τὰ κοροϊδεύουν πιδ εὐκολα. Ἀ, δὲν ἦταν τόσο κοντὰ τὰ χωριατόπουλα, νὰ πετάξουν μιὰ δραχμὴ γιὰ μιὰ ρουκέττα, ποὺ τὸ κάτω-κάτω θὰ εἶναι ἔβλεπαν χάρισμα δταν θανάβαινε ψηλά! Ἀς πῆγαιναν τὰ κουτόπαιδα τῆς χώρας, νὰ καλοπεράσουν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΥΡΑ ΜΑΡΕΑ

ΩΣ ΠΟΥ ΝΑ ΒΡῆ ΤΗ ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ἀπὸ CHARLES RICHTER

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ὅσο ἡρεσάστηκε νὰ παλέψει καὶ νὰ νικήσει, γιατί ὁ μεγάλος ἐχθρὸς, ἡ φυλαργυρία, ἦταν πάντα ἑτοιμὸς νὰ ξαναπαῖρει τὸ ἔδαφος ποὺ εἶχε χάσει.

— Φύλαξε το νὰ τὸ φᾶς ἀργότερα, Μαίρη.

Ἀλλὰ ἡ Μαίρη Μόλλη τοῦδινε τὸ μῆλο μ' ἐπιμονή:

— Δὲ θέλετε καὶ σεῖς λιγάνι;

— Ὁ Σολομών κούνησε τὸ κεφάλι.

— Ὅχι, μικρούλα. Μόνο ἀφοῦ τὸ φᾶς, νὰ μοῦ μιλήσεις γιὰ νὰ σὲ ἰδῶ...

Καὶ τὴν πῆρε κοντὰ του καὶ τῆς χάιδεψε τὰ μαλλιά.

Λοιπὸν, ἡ μικρὴ εἶχε νοιώσει ἄραγε καλύτερα τὴν καρδιά τοῦ Σολομών, ἡ τοῦ χρωστοῦσε εὐγνωμοσύνη, γιατί τὴν ἄφισε νὰ βγεῖ λιγάνι ἀπὸ τὸ σκυθρωπὸ μαγαζί στὸν ἥλιο; Ποιὸς ξέρει; Ἀλλὰ τὸ βράδυ, ποὺ ἔπρεπε νὰ κοιμηθεῖ κι' ὁ γέρος πῆγε νὰ τὴν σκεπάσει, ὅπως συνείθιζε, τοῦ ἔπιασε τὸ χέρι καὶ, κοιτάζοντάς τον μὲ τὰ μεγάλα τῆς μάτια, φαινόταν ὅς νὰ θέλε νὰ τοῦ ἐμπιστευθεῖ ἕνα μυστικό.

Ὁ Σολομών τὴν κοίταξε ξαφνισμένος.

— Παπποῦ-Σολομών! ἄρχισε ἡ μικρὴ μὲ τὴν τραγουδιστὴ φωνή της. Γιατί ἔτσι φώναζε τὸ γέρο προστάτη της.

— Τί ναι; μικρή;

— Ἐφέρετε πῶς μὲ φώναζε ἡ μαμμά μου;

Ὁ Σολομών σκέφθηκε μιὰ στιγμή.

— Μαίρη; Μόλλη; ἡ Μάι Λόβ; (ἀγάπη μου).

Ἐκείνη κούνησε τὸ κεφάλι.

— Ὅχι, παπποῦ Σολομών! Μὲ φώναζε Λεβάντα!

— Λεβάντα; ρώτησε ὁ Σολομών Χάγερσμιθ, χωρὶς νὰ νοιώθει τίποτα.

— Ναι, παπποῦ-Σολομών, γιατί ἔλεγε ὅτι ὅπως ἡ Λεβάντα τοῦ ἀγροῦ, ἔτσι κι' ἐγὼ ἔδωσα στὴ ζωὴ τῆς ἑν' ἄρωμα

καὶ τὴν παρηγοροῦσα. Ἐφέρετε, ὅπως ἡ Λεβάντα, ποὺ τὴν βάζουμε στὰ ρούχα, μέσα στὸ κομμάτι...

Κι' ἡ μικρὴ γέλασε σὰ νὰ τὸ δρισκε ὥραιο κι' ἀστείο.

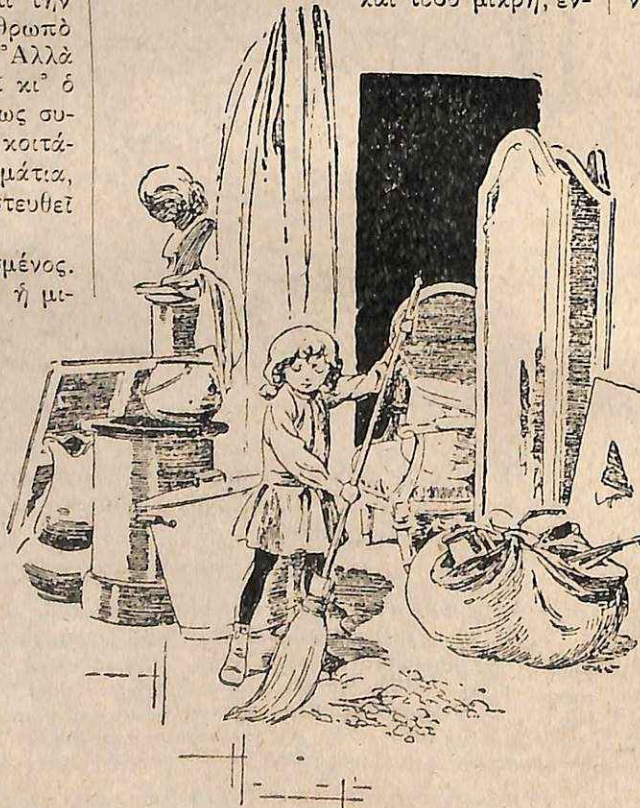
Ἐνα ξαφνικὸ φῶς πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ τοῦ Σολομών.

— Τί ἀληθινὸ ποὺ εἶναι! ψιθύρισε.

Τὸ παιδί ἐξακολούθησε:

— Λοιπὸν, παπποῦ-Σολομών, θέλετε νὰ μὲ φωνάζετε καὶ σεῖς Λεβάντα;

Τόσα χρόνια τώρα, ἀπὸ τὰ στεγνὰ μάτια τοῦ Σολομών Χάγερσμιθ δάκρυ δὲν εἶχε στάξει. Τώρα ὅμως, μπρῆστὰ στὸ μεγάλο κινέζικο κρεβάτι, ὅπου ἦταν καθιστὴ ἡ μικρούλα Μαίρη Μόλλη, ξανθοῦλα, ἄσπρη, καὶ τόσο μικρὴ, ἐν-

«Ἀποφάσισε νὰ σκουπίσει καὶ νὰ συγκρίσει τὸ μαγαζί». (Σελ. 125, στ. β').

νοίωσε ξαφνικὰ καὶ τὸ θάμπος πέπλος νὰ περνοῦσε μπρῆστὰ ἀπ' τὰ μάτια τοῦ Μικρὴ Λεβάντα!...

Ἀλήθεια, ἡ ζωὴ τοῦ δὲν ἦταν σὰν ἐνα παλιό, σκοτεινὸ κομμάτι ὅπου ἡ Μαίρη Μόλλη εἶχε φέρε τὸ ἄρωμα τῆς ἀγνότητος καὶ τῆς ἀγγελικῆς τῆς ἀθωότητος; Ἀνᾶσινε τὸ ἄρωμα αὐτὸ κι' ἡ καρδιά του ἀνοίγε, καὶ κάθε σκέψη καὶ κάθε πράξη του ἐξαγνίζοταν.

Μικρὴ Λεβάντα! Τί ὄνομα, πιδ ταριαστὸ μποροῦσε νὰ βρεῖ κανεὶς γιὰ τὴ γλυκεῖα αὐτὴ Ἰρλανδοπούλα;

Κι' ὁ γέρος Ἰουδαῖος ἐνοίωσε ξαφνικὰ, ὅτι τὸ κοριτσάκι ἀπόψε τοῦδινε τὴν καρδούλα του. Ἀπλῶσε τότε τὸ χέρι του κι' ἔσφιξε τὸ μικρὸ στὴν ἀγκαλιά του.

— Μικρούλα, χρυσὴ μου μικρούλα! Τὴν ἄφισε μαλακὰ στὸ κρεβάτι, τῆς ἔσπασε τὰ μαλλιά καὶ τὴ σκέπασε προσεχτικά.

— Καληνύχτα, παπποῦ-Σολομών, τοῦ εἶπε τὸ παιδί.

Τὰ χεῖλη τοῦ γέρου δίστασαν μιὰ στιγμή, γιατί ἦταν πολὺ ἀσυνήθιστα νὰ προφέρουν λόγια χαϊδευτικά. Τέλος ὅμως πῆρε τὴν ἀπόφαση:

— Καληνύχτα, μικρὴ Λεβάντα!

Καὶ καθὼς ἡ μικρούλα ἐκλείνε τὰ μάτια της, τῆς ξαναεἶπε μὲ ἀγάπη:

— Καληνύχτα, μικρούλα μου Λεβάντα, καληνύχτα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Μεταμόρφωση

Σὰν καλοὶ καίπιστοι ἱστορικοὶ, πρέπει νὰ σημειώσουμε ἕνα γεγονός: ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἡ μικρὴ Λεβάντα εἶχε μπεῖ στὸ σκοτεινὸ μαγαζί τοῦ Ἑβραίου, ὁ Σολομών, ποὺ ἦταν ὡς τότε λιγνός, σὰν ξερὴ ρέγκα, ἄρχισε νὰ παχαίνει καὶ τὰ παλιά κι' ἐπίσημα ρούχα του γινόνταν μέρη μὲ τὴν ἡμέρα καὶ πιδ στενά.

— Παχαίνει κανεὶς μὲ τὴν καλὸσύνη; συλλογιζόταν, καθὼς κούμπωνε, μὲ δυσκολία τὸ γιλέκο του καὶ τὸ ἀντερί του.

Ἀλλὰ ἡ ἀλήθεια εἶναι πῶς δὲν πάχαινε μὲ τὴν καλὴ καρδιά, ἀλλὰ μὲ τὴν καινούργια διαίτα, ποὺ εἶχε ἀρχίσει τώρα καὶ κάμποσον καιρὸ.

Στὴν ἀρχὴ αὐτῆς τῆς ἱστορίας, εἶδαμε μὲ τί περνοῦσε ὁ Σολομών. Ὁ Ρωμαῖος Λούκουλος θὰ χαλοῦσε πολὺ τὰ μούτρα του ἀν' ἀντίκρουζε τὸ δειπνο του, κι' ὁ Μπριγιὰ-Σαβαρέν, ποὺ εἶχε γράψει ἕνα βιβλίο μὲ τὸν τίτλο «Γαστρονομική», σίγουρα θάφευγε μίλλια μακρυά.

Ἀλλὰ σὲ λίγες μέρες κατάλαβε ὅτι παρόμοια διαίτα δὲν ταίριαζε σὲ παιδάκι ἐφτά χρονῶν, κι' ἀφοῦ πῆρε τὸ πορτοφόλι του, μ' ἕνα βαθὺ στεναγμό, ξεκίνησε γιὰ τὸ γειτονικὸ χασάπη.

Ἡ ἐμφάνισή του προξένησε κατάπληξη. Ὁ Ἑβραῖος ν' ἀγοράζει κρέας! Σαράντα χρόνια τώρα ποὺ κατοικοῦσε στὸ Χουάιτ-Τσάπελ, πρώτη φορὰ εἶδαν τέτοιο πράγμα! Μὴν τοῦχε στρίψει τοῦ κακομοίρη; Οἱ πελάτες τοῦ ἔκαναν τόπο φοβισμένοι κι' ὁ χασάπης ἔβγαλε ἀπὸ τὴ ζώνη τὴ μαχαίρα του, γιὰ νὰ εἶναι ἑτοιμὸς σ' ὅ,τι κι' ἂν ἐμελλε νὰ συμβεῖ.

Ἀλλὰ ὁ Σολομών δὲν ἔδωσε προσοχή. Κοίταζε μόνο προσεχτικά τὰ κρέατα ποὺ ἦταν κρεμασμένα στὰ τοιγέλια. Μιὰ μέρα ποὺ περνοῦσε ἀπὸ ἄλλο μαγαζί, εἶχε ἀκούσει νὰ λένε σὲ μιὰ πελάτισσα: «Κυρά μου, αὐτὰ δὲν κόβονται, τὰ ποὺλαμε δόλακερα.» Συλλογιζόταν λοιπὸν μήπως ἦταν συνήθεια νὰ πουλοῦν ὅλα τὰ ζῶα δόλακερα — κι' ἀλοίμωτό του τώρα, ἂν ἦταν υποχρεωμένος ν' ἀγοράσει δόλακερο βῶδι ἢ δόλακερο ἀρνί.

Ἡ φωνὴ τοῦ χασάπη τὸν ξύπνησε ἀπὸ τοὺς συλλογισμοὺς του.

— Τί ἀγαπάει ὁ κύριος Σολομών; Τί νὰ σὰς διαλέξουμε;

Ὁ Σολομών σκέφθηκε ὅτι τὸ βῶδι βέβαια θὰ ζύγιζε πολὺ, κι' ἔδειξε ἕνα μικρὸ ἀρνάκι.

— Νά, αὐτὸ ἐκεῖ, εἶπε.

— Ἀμέσως! εἶπε ὁ χασάπης καὶ ξεκρέμασε τὸ σφαχτό.

Ὁ Σολομών ἐξακολούθησε:

— Μοναχά, ξέρετε, δὲ μοῦ χρειάζεται δόλακερο. Σκεφθῆτε ὅτι εἶναι μόνο ἐφτά χρονῶν. Πῶς νὰ τὸ φάει ὅλο αὐτό;

Ὁ χασάπης ἔσκασε τὰ γέλια.

— Νὰ τὸ φάει ὅλο; εἶπε. Μὰ τ' εἶν' αὐτό, παιδί ἡ θηρίο;

— Παιδί! ἀπάντησε σοβαρὰ ὁ Σολομών. Ἐνα παιδί, ξέρετε, ποὺ τὸ νοιόθησα καὶ θέλω νὰ τὸ εὐχαριστήσω, κατ' ἀρχαίαν...

Ὁ χασάπης ἐνδιαφέρθηκε πολὺ.

— Σταθῆτε, σταθῆτε, κύριε Σολομών. Βλέπω πῶς ἔχετε καλὴ καρδιά, κι' ἂς λέει ὁ κόσμος. Τώρα θὰ σὰς βρῶ καὶ πὺθ ὅλα εὐχαριστήσιμα. Αὐτὲς οἱ κοτολέτες, τί σὰς λένε; Φτηνὰ καὶ ὥρατα πράγματα. Καὶ αὐτὰ τὰ κοκκαλάκια, γιὰ βραστό, χάρισμα!

Ἐχουμε καὶ λέμε ἐννιά φράγκα, κύριε Σολομών! Εὐχαριστῶ! Στὸ καλὸ καὶ καλὴ δρεξή!

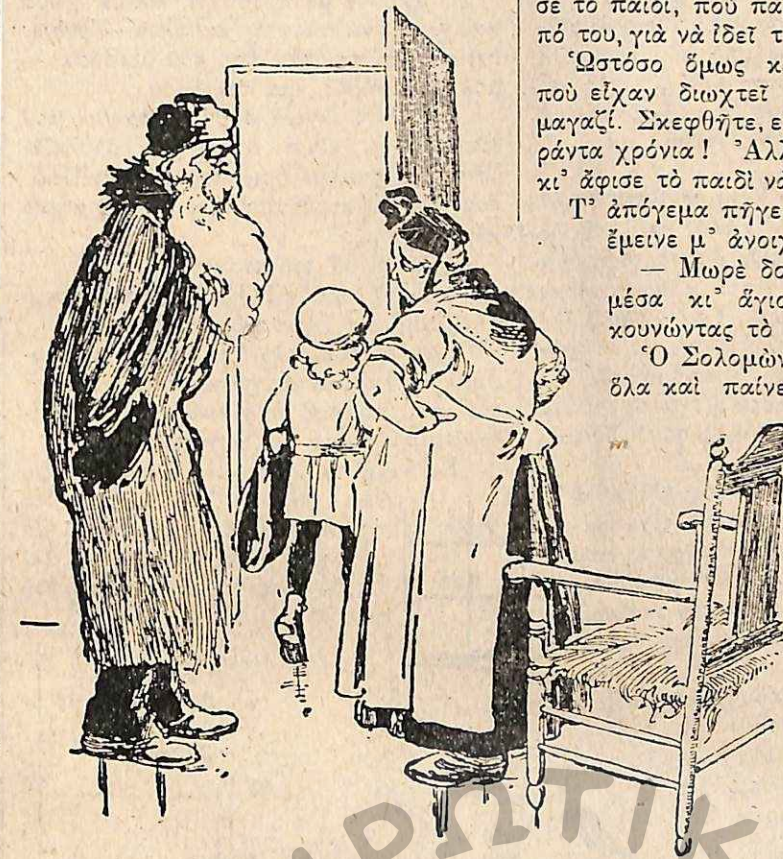
«Σπατάλη ἀπερίσκεπτη! συλλογίστηκε ὁ Σολομών. Εὐτυχῶς ποὺ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνεταί καθεμέρα. Νὰ ἰδοῦμε ὅμως τί τρῶνε τὰ κορίτσια, ἐκτὸς ἀπὸ κρέας.»

Ἀλλὰ ἡ Μαίρη Μόλλη ξετρελλάθηκε τόσο μὲ τὴν κοτολέτες, ὥστε ὁ Σολομών τὴν ἄλλη μέρα εἶχε ξεχάσει τίς ἀποφάσεις του καὶ ξαναπῆγε στὸ χασάπη. Κι' ἀπὸ τότε πῆγαινε καὶ ψώνιζε ταχυτικὰ κάθε πρωτὶ. Νὰ λοιπὸν γιατί εἶχε παχύνει.

Μὰ δὲν εἶχε ἀλλάξει μόνο ἡ διαίτα

κι' οἱ συνήθειές του. Εἶχε ἀλλάξει καὶ τὸ μαγαζί του, ποὺ ὡς τώρα ὄλοι τῆξε-ραν ἀκατάστατο, ρυπαρό, γεμάτο σκόνη κι' ἀράχνες.

Μιὰ μέρα, ὁ Σολομών Χάγερσμιθ ξεκίνησε νὰ πάει γιὰ κάποια δουλειὰ στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ Λονδίνου, κι' ἡ μικρὴ Λεβάντα, ποὺ εἶχε μείνει μοναχὴ της,

«Σύρε, χρυσό μου, νὰ ψωνίσῃς!»

ἀποφάσισε νὰ σκουπίσει καὶ νὰ σιγουρίσει τὸ μαγαζί. Δὲν ἦταν καὶ πολὺ εὐκολὴ δουλειά, γι' αὐτὸ ἡ μικρὴ δούλεκε τρεῖς δόλακερες ὥρες, ποὺ ἔλειπε ὁ Ἑβραῖος. Ὅσο ὅλα κατάφερε, κι' ὅταν γύρισε ὁ Σολομών, τὸ μαγαζί ἄστραφτε καὶ κάθε πράγμα ἦταν στὴ θέση του.

Μπῆκε μέσα, ἀλλὰ στάθηκε ξαφνισμένος κι' ἔκανε νὰ βγεῖ πάλι ἔξω, θαρρύνοντας πῶς εἶχε γελαστεί.

Ἀλλὰ τότε μιὰ χαρούμενη φωνὴ ἀκούστηκε ἀπὸ μιὰ γωνιά:

— Παπποῦ-Σολομών!

— Ὁνειρεύομαι; μουρμούρισε ὁ γέρος. Μὰ βέβαια αὐτὴ εἶναι ἡ πόρτα μου κι' αὐτὴ ἡ βιτρίνα μου. Τὸ μαγαζί μου ὅμως δὲν εἶναι αὐτό!

Καὶ χρειάστηκε κάμποσα λεπτά τῆς ὥρας γιὰ νὰ καταλάβει τί εἶχε συμβεῖ.

Ἡ μικρὴ Λεβάντα χοροπηδοῦσε στὸ πλάι του.

— Σιγύρισα καλὰ, παπποῦ-Σολομών; Σ' ἀρέσει ὅπως σιγύρισα;

Ἀ, ναι! Καὶ βέβαια ἦταν πολὺ εὐ-

χαριστημένος. Ἐνα μόνο τὸν ἀνησυχόυσε: Χαλάσαμε τίς ἀράχνες. Τώρα πῶς θὰ γλυτώνουμε στὸ ἔξῃς ἀπὸ τίς μύγες;

— Μὰ δὲ θάχουμε πιά μύγες, παπποῦ-Σολομών, γιατί θὰ σαρώνουμε καὶ θὰ ξεσκονίζουμε καθεμέρα.

Ἀλήθεια, αὐτὸ ἦταν μιὰ καλὴ λύση. Καὶ πλησίασε εὐχαριστημένος καὶ φίλησε τὸ παιδί, ποὺ παραμόνευε τὸ πρόσωπό του, γιὰ νὰ ἰδεῖ τὴν ἱκανοποίησή του.

Ὅσο ὅμως καὶ τοῦλεπε τώρα, ποὺ εἶχαν διωχτεῖ οἱ ἀράχνες ἀπὸ τὸ μαγαζί. Σκεφθῆτε, εἶχαν ζήσει μαζί σαράντα χρόνια! Ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτα κι' ἄφισε τὸ παιδί νὰ εἶναι γεμάτο χαρά.

Τ' ἀπόγεμα πῆγε ἡ κυρά-Νανσύ κι' ἔμεινε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

— Μωρὲ δούλεψε σάρωμα δῶ-μέσα κι' ἅγιος ὁ Θεός! ἔκαμε κουνώντας τὸ κεφάλι της.

Ὁ Σολομών τῆς τὰ διηγήθηκε ὅλα καὶ παίνεψε πολὺ τὴ μικρὴ Λεβάντα, ποὺ ἦταν τόσο καλὴ νοικοκυρούλα.

— Τί μάλαμα αὐτὸ τὸ παιδάκι! εἶπε κι' ἡ κυρά-Νανσύ. Καὶ νὰ ἰδῇς ποῦ σ' ἄλλαξε καὶ σένα, κύρ-Σολομών! Γιατί, στὸ λέω χωρὶς νὰ σοῦ κακοφανεῖ, ἐδῶ μέσα πρῶτα βρωμοῦσε, ποὺ ἔπρεπε νὰ πιάνεις τὴ μύτη σου. Μα-

γαζί ἦταν ἡ κά-

τι ἄλλο;... Ἐνῶ τώρα εἶναι παστρικά κι' ὁμορφα, σὰ στὸ παλάτι τοῦ βασιλιά.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΟ ΣΤΑΜΑΤΗΜΑ ΤΗΣ ΒΡΟΧΗΣ

Τώρα ποὺ ἔπαψε ἡ βροχή, ἀπὸ τὸ τῆξι ιδέες, τὰ περισσότερα πῶς κηδοῦν στὰ κεραμίδια χαροπὰ, πῶς φέροντας μακρὲς στροφές τῶνα μὲ τῆλο, φεύγουν, πᾶν γιὰ τίς φωνὲς τοὺς βιαστικά.

Στὸ σπίτι τὸ γειτονικό, ποῦ ἄν κλειστὰ ἀπ' τὸ πρῶτ, ἀπ' τὰναιτὰ παρὰθυρα κοιτάζουν ἔξω τὰ παιδιά... Στὸ πεζοδρόμι βιαστικοὶ πᾶν οἱ διαβάτες, χάνονται πέρα στοῦ δρόμου τὴ γωνιά...

Καὶ σ' ἕνα τῆξι ἀπὸ μακριὰ ἀντιφωγίζει χαροπὴ κάποια ἀχτίδα, ποὺ γλωμὴ ξεποδύει στὴ γαληνιά, καὶ μοιάζει σὰ μιὰ γλαυκὴ ἐλπίδα, ποὺ ἀνυψώνεται πᾶν ἀπ' τὴν ἀπελπισία...

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

(Έθνικόν Ἀριστεῖον Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν)

ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ ΜΕ ΤΡΕΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΕΣ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

με σκίτσα τῆς δ. ΛΙΛΑΣ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Μοῦ εἶπε ἀκόμα πὼς ἤμουν μικρὸς γιὰ νὰ ξενιτευθῶ, πὼς δὲν εἶχε καμμιά ἐμπιστοσύνη σ' αὐτὸν τὸν κύριο Πανάγαρη, ποὺ δὲν ἤξερε ἀπὸ ποῦ κρατεῖ ἡ σκούφια του, καὶ πὼς ὅσο φτωχὸς κι' ἂν ἦταν, δὲν ἐννοοῦσε νὰ μὲ «πουλήσῃ» στὸ σαλτιπάγκο γιὰ νὰ χαθῶ.

Κι' ἐπρόσθεσε:

— Ἄν βρισκόταν καμμιά φορὰ ὁ πατέρας σου, κι' ἦταν καλὸς καὶ τίμιος ἄνθρωπος, καὶ μοῦδινε ὅσα ξόδεψα γιὰ σένα, μάλιστα. Θὰ μοῦ κακοφαινόταν πολὺ, μὰ θὰ σ' ἔδινα. Ὅχι νὰ μὲ δώσω τώρα νὰ σὲ δώσω σ' ἕναν ξένο, σ' ἕνα χαμένο, νὰ σὲ κάνῃ τραγουδιστὴ καὶ ζητιάνο! Εἶσαι ἀρκετὰ μεγάλος γιὰ νὰ τὸ σκεφτῇς καὶ μονάχος σου. Γίνεται αὐτὸ ποτέ;...

Ἐγὼ τὸν ἀκουγα βουδός. Οὔτε ναὶ ἔλεγα πιά, οὔτε ὄχι. Δὲ μὲ εἶχε πείσει νὰ παραιτήσω τὴν ἀπόφασή μου καί, τώρα ποὺ μοῦ μιλοῦσε χωρὶς θυμὸ, εἶχα τὴν ἐλπίδα νὰ τὸν καταφέρω. Δὲν τολμοῦσα ὅμως καὶ νὰ ξαναρχίσω ἀμέσως.

Τὴ στιγμὴ κιόλας ποὺ ὁ μάστορ-Παῦλος πρόφερε τὰ τελευταῖα του λόγια, φάνηκε στὴν πόρτα ὁ Βαγγέλης ποὺ γύριζε μὲ δυὸ σακκούλες καρφιά. Ἀμέσως ὁ ψυχοπατέρας μου σάπασε καὶ μοῦγενε νὰ μὴ μιλήσω οὐτ' ἐγώ. Δὲν ἔκανε μπροστὰ στὸ Βαγγέλη. Ἄλλο ποὺ δὲν ἤθελα. Καὶ σὲ λίγο, μὲ μιὰ πρόφαση, ἔφυγα.

Ὁ μάστορ-Παῦλος ὑποχωρεῖ

Εἶχα σκεφτεῖ νὰ γυρέψω τὴ βοήθεια τοῦ ἴδιου τοῦ Πανάγαρη. Καὶ πῆγα ἴσια στὸ θεατράκι του.

Τὸν βρήκα ἐκεῖ. Ἐδεῖχνε τὸ Πανόραμά του σὲ κατὶ χωριάτες, ἐνῶ ὁ Φάνης κι' ἡ Νίνα, σὲ μιὰν ἄκρη, διάβαζαν ἀπὸ ἕνα βιβλίο. Περίμενα χωρὶς νὰ διακόψω κανένα. Κι' ἀφοῦ ἔφυγαν οἱ θεατές, θαμπωμένοι ἀπὸ τὴς «πολιτεῖες» ποὺ εἶχαν ἰδεῖ «ζωντανές», πλησίασα τὸ θιασάρχη καὶ τὸν παρακάλεσα νὰ μᾶκούσῃ. Μ' ἀνέδασε στὴν ἐξέδρα, ὅπου καθήσαμε παράμερα. Κι' ἐκεῖ τοῦ τὰ εἶπα ὅλα: πὼς εἶχα μάθει τὸ μυστικὸ, πὼς εἶχ' ἀποφασίσει νὰ πάω μαζί του, πὼς ὁ ψυχοπατέρας μου δὲν ἤθελε νὰ μᾶφήσῃ, καὶ πὼς ἡ τελευταῖα μου ἐλπίδα ἦταν τώρα αὐτός, ὁ Πανάγαρης, ποὺ θὰ

μποροῦσε νὰ ξαναμιλήσῃ τοῦ μάστορ Παύλου καὶ νὰ τὸν καταφέρῃ.

Μ' ἄκουσε μὲ προσοχή, ἔδειξε χαρὰ καὶ χωρὶς νὰ σκεφτῇ καθόλου, φαίνεται πὼς σκεπτόταν ὅσο τοῦ μιλοῦσα, — μοῦ εἶπε εὐθὺς ἅμα τελείωσα:

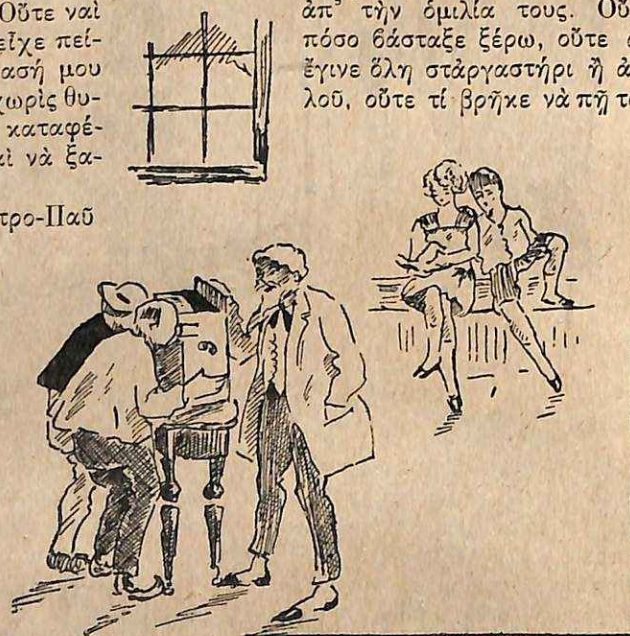
— Καλὰ! ἐννοια σου! Τώρα ποὺ μοῦ εἶπες αὐτά, εἶναι δική μου δουλειά. Ἐγὼ θὰ ξαναμιλήσω τοῦ μάστορ-Παύλου. Κι' εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ τὸν κάμω νὰ σάφήσῃ.

— Μὰ τί θὰ τοῦ πῆτε;...

— Τί σὲ νοιάζει! Ἐσὺ δὲ θάνακατευθῇς καθόλου. Ἀμὲ τώρα στὸ καλὸ!

Ἐφυγα. Καὶ τὴν ἴδια μέρα, τὰπομεσήμερο, περνώντας γιὰ νὰ πάω σχολεῖο, εἶδ' ἀπὸ μακριὰ τὸν Πανάγαρη νὰ μπαίνει στὰργαστήρι τοῦ ψυχοπατέρα μου.

Ἐ, αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἄκουσα λέξη ἀπ' τὴν ὁμιλία τους. Οὔτε πόσο θάσταξε ξέρω, οὔτε ἂν ἔγινε ὅλη στὰργαστήρι ἢ ἄλλου, οὔτε τί βρήκε νὰ πῇ τοῦ

«Ἐδεῖχνε τὸ Πανόραμά του σὲ κατὶ χωριάτες...»
(Σελ. 126, στ. α')

μάστορ-Παῦλο ὁ Πανάγαρης... Τὸ βράδυ ὅμως ποὺ σκόλασα, ξαναπέρασα ἀπ' τὸ θεατράκι. Καὶ στὸ πρῶτο διάλειμμα πλησίασα τὸ θιασάρχη, ποὺ μοῦ εἶπε πρὶν νὰ τὸν ρωτήσω:

— Τελείωσε! Τὸν κατάφερα. Τοῦ μίλησα καθὼς ἔπρεπε, καὶ πείστηκε. Κλείσαμε τὴ συμφωνία. Τοῦ ἔδωσα καὶ προκαταβολή. Τώρα πᾶει πιά, δὲν μπορεῖ νὰ πῇ ὄχι. Καὶ τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα ποὺ θὰ φύγω, θάρθῃς μαζί μου καὶ σύ. Ἐτοιμάσου. Τὴ Λαμπρὴ θάμαστε στὴν Πάτρα!

Ἄν καὶ τὸ περίμενα, μοῦ φάνηκε ἀπίστευτο.

Κι' ἂν κι' ἔπρεπε νὰ χαρῶ, σάστισα. — Μὰ τί τοῦ εἶπατε; ψιθύρισα.

— Πάλι τὰ ἴδια;... Δὲ σοῦ εἶπα πὼς ἐσὺ δὲ θ' ἀνακατευθῇς σὲ τίποτα;

Μὰ τί νὰ εἶπαν μεταξύ τους ἐκεῖνοι οἱ δυὸ, καὶ πὼς ὁ ψυχοπατέρας μου ἀποφάσισε ἐτοῖς γρήγορα νὰ κάμῃ ἐκεῖνο ποὺ τὸ πρῶτ' ἀκόμα ἔλεγε πὼς δὲ θὰ τὸκανε ὅσο ζῇ;

Καὶ νά, τὸ βράδυ, στὸ σπῆτι, ὁ ἴδιος μὲ πῆρε κατὰ μέρος καὶ μοῦ εἶπε:

— Ἀφοῦ τὸ θέλεις τόσο καὶ μοῦσταιλες καὶ τὸν Πανάγαρη νὰ μοῦ τὸ ξαναπῇ, νὰ πᾶς. Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ σ' ἐμποδίσω. Κι' ὁ Πανάγαρης δὲν εἶναι κακὸς ἄνθρωπος. Σήμερα τὸν κατάλαβα.

Μαζί του θάσαι καλὰ: θὰ σὲ προσέχῃ σὰν πατέρας σου. Ἐπειτα, μόνο γιὰ ἕνα χρόνο κλείσαμε συμφωνία. Ἀπὸ τοῦ τη τὴ Λαμπρὴ ὡς τὴν ἄλλῃ. Ἐ, κάμε καὶ σὺ αὐτὸ ποὺ θέλεις, γιὰ ἕνα χρόνο, κι' ἔπειτα βλέπουμε. Θὰ μάθῃς τουλάχιστο τὸν κόσμο. Καὶ πάλι ἐδῶ εἶναι τὸ σπῆτι σου. Ὁ πατέρας σου, ἡ μάννα σου, τ' ἀδέρφια σου, πάντα θὰ σὲ κατεροῦν.

Τὸν ἀκουγα κι' ἔκλαιγα. Λέξη δὲν μποροῦσα νὰ πῶ ἀπ' τὴ συγκίνησή μου. Κι' ἂν προτίτερα, ποὺ μοῦ τὸ εἶπε ὁ Πανάγαρης, δὲν μπόρεσα νὰ αἰστανθῶ χαρὰ, τώρα ποὺ μοῦ τῶλεγε ὁ ψυχοπατέρας μου, αἰστανόμουν λύπη. Σὰ νὰ τὸ μετάνιωνα, σὰ νὰ μὴν ἤθελα πιά νὰ τοὺς ἀφήσω καὶ νὰ φύγω...

Μὰ ἦταν ἀργά. Ἐγὼ μόνος μου δὲν τὸ εἶχα ζητήσει; Κι' ἐγὼ δὲν εἶχα χαλάσει τὸν κόσμο νὰ μᾶφήσουν;... Πῶς τώρα θάλεγα «δὲ θέλω, δὲν πάω»;

Σὲ λίγο, χαμηλώνοντας ἀκόμα πλεὺς συγκινητικὰ τὴ φωνή του, ὁ μαστρο Παῦλος μοῦ εἶπε:

— Καὶ ποῦ εἶσαι;... Τώρα ποὺ θὰ βγῇς ἔξω καὶ θὰ γυρίσῃς τόπους... Μπορεῖ νὰ βρῇς καὶ τοὺς γονιούς σου. Ὁ Πανάγαρης, ποὺ ἔμαθε ὅλη τὴν ἱστορία σου, μούδαλε αὐτὴ τὴν ἰδέα. Καὶ μάλιστα μοῦ ὑποσχέθηκε νὰ σὲ βοηθήσῃ. Τὸ περισσότερο, γι' αὐτὸ δέχτηκα νὰ σὰποχωρισθῶ. Δὲ θέλω νὰ σὰδικήσω, ἂν εἶναι τῆς τύχης σου κι' αὐτό. Γιατί, ποῖος ξέρει! ὁ πατέρας σου, παιδί μου, μπορεῖ νὰ εἶναι κανένας ἄνθρωπος σημαντικὸς, πλούσιος, καὶ νὰ ζῇ, καὶ νὰ τὸν βρῇς... Ὅλα γίνονται στὸν κόσμο. Κι' ἂν δὲν εἶναι πιά ὁ πατέρας σου, θάνατι ἢ μητέρα σου, τὰδέρφια σου, τὸ σπῆτι σου, τὰ χτήματά σου, ἡ πατρίδα σου, ... ξέρω κι' ἐγώ;... Τὸ κάτωκάτω, ὁ Θεὸς κι' ἡ καλὴ σου Τύχη μπορεῖ νὰ σοῦστεῖλαν αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο ποὺ σὲ ζήτησε. Γι' αὐτὸ σὰφίνω μὲ τὴν εὐχή μου νὰ πᾶς!

— Ὅχι, ὄχι! φώναξα μὲ δάκρυα. Ἐγὼ δὲ θέλω νὰ βρῶ κανένα! Ἐσεῖς εἰστε ὁ πατέρας μου, ἡ μητέρα μου, τὸ σπῆτι μου, κι' αὐτὴ ἐδῶ εἶναι ἡ πατρί-

δα μου. Μοῦ φτάνει! Φεύγω μόνο γιὰ νὰ σὰς βοηθήσω!

— Εἶσαι καλὸ παιδί, Δήμη μου, μοῦ εἶπε τότε δακρύζοντας ὁ καὶμένος ὁ μάστορ-Παῦλος, καὶ μὲ τὸ δίκιο μας σάγαποῦμε τόσο. Καὶ πάντα μεῖς, ὅ,τι καὶ νὰ γίνῃ, θὰ σ' ἀγαποῦμε σὰν παιδί μας. Μὰ ποῦ ξέρεις! Ἄν βρῇς τοὺς ἀληθινούς σου γονιούς, καὶ μᾶς θὰ μπορέσῃς νὰ βοηθήσῃς καλύτερα. Γιατί φαντάσου, ἂν εἶναι πλούσιοι ἢ ἂν ἔχουν τὸν τρόπο τοὺς πιδ πολὺ ἀπὸ μένα... Θὰ σὲ σπουδάσουν καί, ἔτσι ἔξυπνος ποὺ εἶσαι, κάτι θὰ γίνῃς. Καλὸ θὰ σένα, καλὸ καὶ γιὰ μᾶς. Δὲ λέω σωστά;

Σωστά, πολὺ σωστά ἔλεγε ὁ μάστορ Παῦλος. Δὲ μπόρεσα νὰ τάρνηθῶ. Κι' ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμὴ κατὰλαβα πὼς ἔπρεπε νὰ ψάξω νὰ βρῶ τοὺς ἀληθινούς μου γονιούς. Δὲν ἀγαποῦσα ὅμως παρ' αὐτοὺς ποὺ γινώρισα κι' αὐτοὺς ποὺ μὲ τόσο πόνο θάφινα τώρα, γιὰ τὸ καλὸ μου καὶ γιὰ τὸ καλὸ τους...

13. Προετοιμασίες.

Γιὰ τὸν ἴδιο λόγο πείστηκε κι' ἡ κυρά-Παυλαῖνα νὰ μᾶποχωριστῇ. Μὲ βουρκωμένα μάτια ἐτοίμαζε ἡ καλὴ γυναίκα τὰ λίγα ρουχαλάκια ποὺ θάπαιρνα μαζί μου, καὶ μοῦ ἔλεγε:

— Δένω τὴν καρδιά μου κόμπο, παιδάκι μου, καὶ σὲ στέλνω μὲ τὴν εὐχή μου. Ὁ Θεὸς νὰ σὲ φωτίξῃ στὸ καλὸ καὶ νὰ κάμῃ νὰ πετύχῃς τὸ ποθοῦμενο αὐτὸν τὸ χρόνο... Ἐ, ἕνας χρόνος εἶναι καὶ θὰ περάσῃ. Μὲ τὸ καλὸ, θὰ σὲ ξαναἰδῶμε. Κι' ἂμποτε νὰ σὲ ξαναἰδῶμε ὅπως ὄνειρεύομαστε!

Καὶ μὲ συμβούλευε:

— Νὰ προσέχῃς, νὰ φυλάγεσαι, νὰ κοῦς τὸν κύρ-Πανάγαρη, ποὺ μάθαμε πὼς εἶναι καλὸς καὶ τίμιος ἄνθρωπος, καὶ νὰ μᾶς γράφῃς ταχτικά, νὰ ξέρουμε πάντα ποῦ βρίσκεσαι καὶ τί κάνεις.

Ὁ Ἀντρίκος κι' ἡ Μαρούλα δὲν εἶχαν μάθει τὸ μυστικὸ, — προσέξαμε νὰ μὴν κάμωμε καμμιά ὁμιλία μπροστὰ τους, — καὶ μ' εἶχαν ἀκόμα γι' ἀληθινὸ ἀδερφό τους. Δὲ λυπόταν ὅμως καὶ τόσο ποὺ θάφευγα. Ὁ Ἀντρίκος μάλιστα μὲ ζήτησε γιὰ τὴν τύχη μου καὶ μοῦ ἔλεγε:

— Μακάρι νὰ μποροῦσα νὰρχόμουν κι' ἐγώ. Κρίμα νὰ μὴν ἔχω φωνή, νὰ μ' ἔπαιρνε καὶ μένα ὁ Πανάγαρης!... Μὰ κι' ἡ Μαρούλα δὲν πῆγαινε πάρα κάτω.

— Θὰ ταξιδέψῃς, μοῦλεγε, καὶ μὲ σιδηρόδρομο, καὶ μὲ βαπόρι, τί χαρά σου!

Θάχῃς συντροφιά τὸ Φάνη καὶ τὴ Νίνα. Καὶ θὰ παίξῃς μὲ τὸ Μαυροῦχο, μὲ τὴ Δώρα, μὲ τὰ ποντικάκια... Ἐμεῖς ἐδῶ, τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια. Καὶ τώρα μάλιστα θάχομε καὶ τὸν καῖμό σου... Κοίταξε νὰ μᾶς γράφῃς συχνά. Νὰ μᾶς λὲς ὅ,τι βλέπεις κι' ὅ,τι κάνεις. Νὰ μᾶς φαίνεται πὼς εἶμαστε καὶ μεῖς κοντὰ σου. Κι' ὡς τὴν ἄλλῃ Λαμπρὴ, θὰ ξαναἰδωθοῦμε. Ναί;

Ἐδῶ πρέπει νὰ πῶ πὼς τόσο ὁ Ἀντρίκος, — ἕνα χρόνο μικρότερός μου, — ὅσο κι' ἡ Μαρούλα, — δυὸ χρόνια μικρότερη ἀπ' τὸν Ἀντρίκο, — ἦταν καλὰ παιδιά, ἀγαπημένα μετὰξὺ τους. Ἐμένα μ' ἀγαποῦσαν πολὺ, μὰ καὶ μακουργαν σὰ μεγαλύτερο. Στὰ μαλωματάκια ποὺ ἔ-

«Ἐμπαῖνα στὴ μέση καὶ τοὺς συμβίβαζα...»
(Σελ. 127, στ. β')

καναν κάπου-κάπου σὰν παιδιά, ἐγὼ ἔμπαῖνα στὴ μέση καὶ τοὺς συμβίβαζα χωρὶς δυσκολία. Κι' ἐμοῖαζαν τόσο, ποὺ μὲ τὴν πρώτη ματιὰ καταλάβαινε κανεὶς πὼς ἦταν ἀδέρφια. Τὰ μάτια τους εἶχαν τὸ ἴδιο ἀνοιχτὸ γαλανὸ χρῶμα, τὸ ἴδιο ἀνοιχτόξανθο τὰ μαλλιά τους, καὶ τὸ ἴδιο ροδοκόκκινο, μὲ καρετιὲς πιτσιλάδες, τὰ προσωπάκια τους. Ἐγὼ, φυσικά, ἤμουν ἀλλοιώτικος, καὶ ἴσως πάλι μὲ μιὰ ματιὰ θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ καταλάβῃ πὼς δὲν ἤμουν ἀδερφός τους. Μελαχροινός, μαυροματῆς, λεπτός, ἀψηλός. Ἄλλῃ ράτσα τέλος πάντων. Γι' αὐτὸ κι' ὁ Πανάγαρης ὕστερα μοῦ ἔλεγε:

— Φαίνεται πὼς δὲν εἶσαι ἀπὸ χωριάτικη οἰκογένεια ἐσὺ. Στὲς μεγάλες χώρες πρέπει νὰ γυρέψουμε, κι' ἐλπίζω νὰ βροῦμε, τοὺς δικούς σου. Ὁ, ναί, ἐλπίζω. Τώρα ποὺ ξέρουμε κι' οἱ δυὸ τὰ καθέκαστα, θὰ ρωτᾶμε ὅπου πηγαίνουμε: Ὑπάρχει ἐδῶ καμμιά οἰκογένεια, ποὺ πρὶν ἀπὸ ἐφτά-ὀχτὼ χρόνια, ἔχασε

κανένα παιδί; Κι' ἂν εἶναι πουθενά, θὰ μᾶς ποῦν.

Κι' ὅμως οὔτε αὐτὴ ἡ ἐλπίδα δὲ μὲ παρηγοροῦσε στὴ λύπη ποὺ αἰστανόμουν γιὰ τὸ χωρισμό. Τὴν ἐκρυβα ὅσο μποροῦσα, γιὰτὶ δὲν ἤθελα νὰ καταλάβουν πὼς τὸ μετάνιωσα. Κι' ἔλεγα πάντα, προσπαθώντας νὰ δίνω στὸν ἑαυτὸ μου δύναμη καὶ θάρρος: Τ' ἀποφάσισα, πᾶει πιά, ἐμπρός κι' ὅ,τι γίνῃ ἂς γίνῃ! Μοῦ φαινόταν πὼς εἶχα περάσει ἕνα γεφύρι. Καὶ πὼς τὸ γεφύρι αὐτό, πίσω μου, εἶχε κοπεῖ. Ἐμπρός!

Κι' ἤρθε ἡ Μεγάλῃ Ἐβδομάδα. Ὁ Πανάγαρης δὲν ἔδινε πιά παράσταση, οὔτε ἀπόγεμα, οὔτε βράδυ. Παρὰ πῆγαινε κι' αὐτός, ὅπως ὅλοι, στὴν ἐκκλησιὰ κι' ἐτοιμαζόταν γιὰ ταξίδι. Τὸ πρῶτ', πολλὲς ὥρες, μὲ γύμναζε στὰ τραγούδια ποὺ θάλεγα μὲ τὴ Νίνα καὶ μὲ τὸ Φάνη. Καὶ μοῦλεγε:

— Αὐτὰ μάθε τα μὲ τ' αὐτί, δὲν πειράζει. Ὑστερα ὅμως θὰ σ' ἀρχίσω μουσική, νὰ μάθῃς καὶ σὺ νὰ διαβάξῃς νότες, σὰν τὸ Φάνη καὶ τὴ Νίνα.

Καὶ μαζί μὲ τὰ τραγούδια, μοῦ μάθαινε πὼς νὰ στέκωμαι γιὰ νὰ τὰ λέω.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΙΓΝΙΟΝ

• Παίρνετε 17 σπῖρτα, τὰ τοποθετεῖτε ἀνὰ τρία ὅπως δείχνει τὸ σχῆμα (γιὰ νὰ εὐκολῇ ἡ ἀρίθμησή τους) καὶ λέτε στὸ φίλο σας νὰ πάρῃ ὅσα θέλει, ἀπὸ ἕνα ὡς τρία: παίρνετε κατόπι καὶ σεῖς (ἐννοεῖται ὅτι μπορεῖτε νὰ πάρετε καὶ σεῖς πρῶτος) ἔπειτα πάλι ἐκεῖνος καὶ καθεῖς, ὥσπου νὰ τελειώσουν τὰ σπῖρτα. Ἐκεῖνος ποὺ θὰ πάρει τελευταῖος κερδίζει.

Νὰ σὰς πῶ ὅμως τὸ μυστικόν, νὰ κερδίζετε 99 φορές στὴς 100; Νὰ πάρετε μὲ κάθε τρόπο τὸ 50, τὸ 90 καὶ καὶ τὸ 130 σπῖρτο. Ἀς ὑποθέσουμε π. χ. ὅτι ὁ φίλος σας Α' ἀρχίζει παίρνοντας δύο σπῖρτα: τότε σεῖς παίρνετε τρία κι' ἔχετε ἔτσι τὸ 50. Ἄν ὁ Α' πάρῃ κατόπι τρία, σεῖς παίρνετε ἕνα κι' ἔχετε τὸ 90. Μὲ τὴν ἴδια εὐκολία ἔχετε καὶ τὸ 130, ὁπότε δὲν μένουν πιά παρὰ τέσσερα σπῖρτα κι' ἐπομένως σεῖς θὰ πάρετε τελευταῖος.

Δοκιμάστε καὶ θὰ δῃτε ὅτι ἡ ἐπιτυχία εἶναι πάντα ἐξασφαλισμένη, — ἐκτὸς πᾶ ἂν ἡ τύχη τὸ φέρι νὰ πάρῃ ὁ φίλος σας καὶ 50 καὶ 90 καὶ 130, πρᾶγμα πολὺ δύσκολο, ἢ ἂν... τὸ ξέρετε ἐκεῖνος πρὶν ἀπὸ σὰς.

Σημ. — Ἄν ἀρχίζετε σεῖς πρῶτος, νὰ παίρνετε πάντα ἕνα, ὥστε νὰ ἔχετε τὸ 50 δικό σας.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΛΙΣΗ ΚΑΙ ΘΕΛΗΣΗ

Ἀγαπητοί μου,

Η ΑΠΙΣΤΕΥΤΗ ιστορία που θα σ' ας διηγηθώ σήμερα, είναι πραγματική. Μου τη διηγήθηκε προχτές μια φίλη μου κυρία, που δεν είχε... κανένα συμφέρο να με γελάσει.

Ἡ κυρία αὐτή, — πάλι ἕνας μήνας τώρα, — πήγε μια μέρα νὰ ἐπισκεφθῇ κάποια φίλη της. Μπαίνοντας στὸ προαύλιο τοῦ σπιτιοῦ, ἀπὸ τὴν καγγελοπορτα, ἀκουσε νὰ παίζουν μέσα πιάνο καὶ βιολί. Ὁρισμένως ἡ φίλη της ἦταν ἐκεῖ κι' ἔκανε κοντσέρτο μὲ κάποια ἄλλη, ἴσως μὲ τὴ φίλη τους τὴν Ὀλγα... Χτύπησε τὸ κουδούνι μὲ χαρὰ. Ἀλλὰ πέ- ρασε κάμποση ὥρα χωρὶς νὰ τῆς ἀνοί- ξουν. Ξαναχτύπησε. Τὸ κοντσέρτο τότε ἔπαψε. Καὶ σὲ λίγο, μιὰ ὑπηρετρία, ἡ μικρὴ Φρόσω, ἀνοίξε τὴν πόρτα κι' εἶ- πε πὼς ἡ κυρία της ἔλειπε! Ἡ φίλη μου παραξενεύθηκε καὶ λυπήθηκε. Σ' ἐκεῖνο τὸ σπῆτι τὴν δεχόνταν πάντα, ὅ,τι ὥρα κι' ἂν πῆγαινε, ὅποιος κι' ἂν ἦταν μέσα. Πὼς τώρα τὴν ἔδιωχναν; Καὶ γιατί, μὲ τὴν ἄκουσαν, σταμάτησαν τὸ παίξιμο, σὰ νᾶκαναν κάτι κρυφὸ; Δὲν εἶπε τίποτα. Κι' ἔφυγε.

Ἦταν ἀπὸ καμμιὰ δεκαριά μέρες, ἀπάντησε τὴ φίλη της στὸ δρόμο.

— Καλέ, τί ἔγινε ἐσὺ; τῆς εἶπε αὐ- τὴ μὲ μεγάλη διάχυση. Γιατί ἔχεις τό- σον καιρὸ νάρθης στὸ σπῆτι;...

— Μὲ συγχωρεῖς! τῆς ἀποκρίθηκε ἡ δυσαρεστημένη. Ἦρθα τὶς προάλλες καὶ μ' ἔδιωξες!

— Ἐγὼ;... Ἦρθες καὶ σ' ἔδιωξα ἐγὼ;... Δὲ θάσαι καλὰ!

— Εἶμαι καὶ πολὺ! Ἦταν ἐκεῖνο τὸ βραδάκι πού παίζατε, μὲ τὴν Ὀλγα βέ- θαια, πιάνο καὶ βιολί. Μὰ τί, φοβήθηκες μὴ σ' ας χαλάσω τὸ κοντσέρτο;...

Ἡ κυρία ἔκαμε ὅρκους καὶ σταυρούς. Ποτὲ δὲν ἔδωξε τὴ φίλη της. Καὶ μὲ τὴν Ὀλγα εἶχε νὰ παίξῃ ἀπὸ πέρσυ. Θὰ τὴ γέλασαν ταῦτιά της. Θάπαιζαν στὴ γειτονιά. Καὶ γιὰ νὰ τῆς πῇ ἡ Φρό- σω πὼς ἔλειπε, ὀρισμένως δὲ θάταν στὸ σπῆτι. Ποιὰ μέρα ἀκριβῶς ἦταν; τί ὥρα;...

Ἡ φίλη μου θυμήθηκε καὶ τῆς εἶπε. Θυμήθηκε τότε κι' ἡ ἄλλη καὶ τὴ βε- θαίωσε πὼς ἐκεῖνο τὰπόγεμα εἶχε πάλι σ' ἕνα τσάι ἀπ' ὅπου γύρισε στὶς ἐννιά. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ δυσαρεστημένη ἐπέμε- νε, ἔκοβε τὸ κεφάλι της, πὼς ἄκουσε ἀπὸ μέσα πιάνο καὶ βιολί, ἡ ἄλλη μπῆ- κε σὲ ὑποψία: Τί γινόταν στὸ σπῆτι τῆς ὅταν ἔλειπε; Ποιοὶ πῆγαιναν ἐκεῖ κι' ἔκαναν κοντσέρτα; Πολὺ περίεργο! Πο- λὺ ὑποπτο μάλιστα! Κι' ἐσκέφτηκε νὰ τὸ ἐξακριβώσῃ.

Τὴν ἄλλη μέρα, λοιπὸν, ἔφυγε λέ- γοντας στὶς δυὸ της ὑπηρετρίες πὼς θὰ γύριζε ἀργά. Γύρισε ὅμως μετὰ μιὰ ὥρα. Μπαίνοντας στὸ προαύλιο ἀπὸ τὴν καγγελοπορτα, ἀκουσε κι' αὐτὴ νότες πιάνου καὶ βιολιού. Ὁρισμένως ἐρχόνταν ἀπὸ μέσα, ἀπὸ τὴν σάλα... Ἀνοίξε σιγὰ-σιγὰ τὴν πόρτα μὲ τὸ κλειδί της, ἀνέδραξε τὴ σκάλα, προχώρησε στὸ διά-δρομο καὶ στάθηκε νὰκούσῃ... Τὸ κον-τσέρτο ἔξακολουθοῦσε... Δὲν τὴν εἶ- χαν πάρει εἰδήση... Κάποιος ἢ κάποια ἔπαιζε στὸ βιολί μιὰ σερενάτα, — καὶ πολὺ ὁμορφα, μὲ τὴν ἀλήθεια! — καὶ κά-ποιος ἢ κάποια ἀκορμπανιέρειε στὸ πιάνο μὲ μεγάλη ἀκριβεία καὶ γνώση.

Πλησίασε στὴ μισόγυρτη πόρτα τῆς σάλας, κοίταξε καί... τί νὰ ἴδῃ!

Ἡ Μαρίκα, ἡ μιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ της ὑπηρετρίες, ἡ πιδὲ μεγάλη, καθόταν στὸ πιάνο. Κι' ἡ Φρόσω, ἡ ἄλλη, ἡ μικρὴ, στεκόταν δίπλα της ὀρθή μ' ἕνα βιολί στὰ χέρια. Ἡ σερενάτα μὲ μὲ εἶχε τε-λειώσει.

— Ντὰ κάπο! εἶπε ἡ μικρὴ.

— Ἐμπρός! εἶπε ἡ μεγάλη.

Κι' ἐτοιμάστηκαν νὰ ξαναρχίσουν.

Ἀλλὰ δὲν πρόφτασαν.

— Μπράβο σου! ὦραία! ἀκούστηκε ξαφνικὰ ἡ φωνὴ τῆς κυρίας.

— Ἀ!... Ἡ κυρία!!...

Καὶ τὸ δοξάρι ἔμεινε στὸν ἀέρα με-τέωρο, σὰ νᾶχαν μαρμαρώσει τὰ χέρια τῆς μικρῆς, — ὅπως δὲ καὶ τῆς ἄλλης, πού ἔμειναν μετέωρα ἀπάνω ἀπ' τὰ κόκ-καλα τοῦ πιάνου.

— Ἐσεῖς;... Ἐσεῖς, καλέ;... Καὶ πού μάθατε πιάνο καὶ βιολί; Μονάχες σας; Μὲ τ' αὐτί... Μὰ σεῖς παίζετε μὲ νότες!

Ἡ Μαρίκα κι' ἡ Φρόσω ἀναγκάστη-καν τότε νὰ φανερώσουν τὸ μεγάλο τους μυστικόν: Δυόμισυ χρόνια τώρα, ἦταν μαθήτριες τοῦ Ὁδεῖου! Κρυφὰ γράφτη-καν, κρυφὰ πῆγαιναν, κρυφὰ μελετοῦ-σαν στὸ πιάνο τῆς κυρίας καὶ κρυφὰ, μὲ τὶς οἰκονομίες της, ἡ Φρόσω εἶχε ἀγοράσει τὸ βιολί. Δίδαστρα δὲν πλή-ρωναν. Εἶχαν τόση κλίση καὶ τόση ἐ-πιμέλεια, πού τὸ Ὁδεῖο, μετὰ τὸν πρῶ-το χρόνον, τὶς δεχόταν δωρεάν.

Γιὰ φαντάσου! Ἀκόμα δὲν μπορούσε νὰ τὸ πιστέψῃ ἡ κυρία τους. Καὶ πῆγε ἀμέσως νὰ ρωτήσῃ στὸ Ὁδεῖο.

— Ποιὲς; τῆς εἶπε ὁ κ. διευθυντής: ἡ Μαρίκα Δεῖνα κι' ἡ Φρόσω Τάδε; Κυρία μου, εἶναι οἱ καλύτερές μας μα-θήτριες!

— Οἱ ὑπηρετρίες μου, καλέ;

— Ναί, μὰς ἔχουν πεῖ πὼς εἶναι ὑ-πηρετρίες σ' ἕνα καλὸ σπῆτι... Δὲν τὸ ξέρατε λοιπὸν σεῖς;...

— Ὅχι... τῶμαθα μὲ μὲ σήμερα κα-τὰ τύχη...

— Ὅστε μελετοῦν κρυφὰ;

— Ναί, ὅταν λείπω. Ἐπίσης ὅταν λείπω, ἔρχονται δῶ καὶ κάνουν τὸ μὰ-

θημά τους. Δὲν παραξενεύονται γι' αὐ-τό. Βγαίνω συχνά, ὥστε ἔχουν πολλὰς ὥρες στὴ διάθεσή τους. Ἐκεῖνο πού μὲ παραξενεύει, εἶναι πὼς τὰ προφταίνουν ὅλα! Γιατί τὸ σπῆτι τὶς πάντα στὴν ἐντέλεια. Τὴ δουλειὰ τους τὴν κάνουν θαυμάσια. Ποτέ, τρία χρόνια τώρα, δὲν μοῦ ἔδωσαν ἀφορμὴ νὰ παραπονεθῶ γιὰ τὸ παραμικρό. Καμμιὰ ἑλλειψὴ σὰς λέω! Δὲν εἶναι θαῦμα λοιπὸν πὼς μποροῦν νὰ εἶναι τέλειες ὑπηρετρίες καὶ συγχρόνως μαθήτριες, καὶ μάλιστα οἱ καλύτερες;

— Ἐ, κυρία μου! τὸ θαῦμα αὐτὸ τὸ κάνει ἡ κλίση. Αὐτὴ ἐμπνέει τὸ ζῆ-λο, τὴ θέληση, τὴν ἐπιμέλεια, τὴν φρό-νηση, τὴν πονηρίαν ἀκόμα, ὅλα! Τὰ καίμιστα τὰ κορίτσια, στὸ σπῆτι σας, γινώρισαν τὴν κλίση τους καὶ θέλησαν νὰ σπουδάσουν μουσικὴ. Δὲν μποροῦ-σαν νὰ τὸ κάμουν φανερά, καὶ τὸ κάμνουν κρυφὰ. Κοίταζαν νὰ κάνουν στὴν ἐντέ-λεια τὴν ἐργασίαν τους, πρῶτο γιὰ νὰ μὴν καταλάβετε πὼς ἔκαναν κι' ἄλλη, καὶ δεύτερο γιὰ νὰ μὴν τὶς διώξετε. Καὶ πού θάβρισκαν ἄλλο σπῆτι μὲ τὶς εὐκο-λίες τοῦ δικοῦ σας; Φαντασθῆτε τώρα πόσο κοπίαζαν, τὰ κακόμοιρα, γιὰ νὰ τὰ προφταίνουν, καθὼς εἶπατε, ὅλα! Εἶναι, ἀλήθεια, κι' ἀξιολύπητα κι' ἀ-ξιοθαύμαστα. Ἐμένα αὐτὴ ἡ ἱστορία μὲ συγκινεῖ πολὺ.

Ἀλλὰ καὶ ποῖον δὲν συγκινεῖ αὐτὴ ἡ ἱστορία;

Μὴ μὲ ρωτήσετε τώρα πὼς τελείωσε, γιατί δὲν ξέρω. Εἶναι ὅμως ἀρκετὸ κι' ὅσο σ' ας διηγήθηκα ἀπ' αὐτὴν, γιὰ νὰ σ' ας δείξῃ τί μπορεῖ νὰ κατορθώσῃ κα-νένας ὅταν θέλῃ. Φαντάζεσθε μεγαλύ-τερα ἐμπόδια ἀπὸ ἐκεῖνα πού θὰ παρου-σιασθῇκαν στὶς δυὸ μικρές, φτωχὲς ὑ-πηρετρίες, ὅταν θέλησαν νὰ σπουδά-σουν στὸ Ὁδεῖο μουσικὴ; Τὸ θέλησαν ὅμως. Κι' ἡ θέληση ἔφτασε γιὰ νὰ τὸ κατορθώσουν.

«Οἱ καλύτερές μας μαθήτριες», εἶπε ὁ κ. διευθυντής. Μὰ μπορούσε ποτὲ νὰ μὴν εἶναι αὐτές, πού σπουδάζαν μὲ τό-ση θυσία; Τὶς «χειρότερες» θὰ τὶς ἔ-βρισκε κανένας μόνον ἀνάμεσα σὲ κορί-τσια πού ἔχουν ὅλα τὰ μέσα, ὅλες τὶς εὐκολίες, καὶ πού πηγαίνουν στὸ Ὁδεῖο μόνον καὶ μόνον γιὰ τὰ τάχα πρέπει νὰ ξέ-ρουν καὶ λίγο πιάνο ἢ λίγο βιολί...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

ΡΗΤΑ

71.

Ἀνάγκη σὲ κακόπιστο ἂν σὲ φέρῃ,
νὰ τοῦ πουλήσῃς καὶ τὴ νάγοράσῃς,
δῶσε καὶ πάρε εὐθὺς χεῖρὶ μὲ χεῖρ:
ἂν τὸν ἐμπιστευθῇς, μπορεῖ νὰ χάσῃς.

72.

Κάλλιο νὰ σὲ φθονοῦν
εὐτυχισμένο,
παρὰ νὰ σὲ πονοῦν
δυστυχισμένο.

CHEF

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βέρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Τοὺς βρήκαν ὅλους, ἀλλὰ, εὐτυχῶς, κανένα... ζωντανό. Ἰχνη αἵματος τοὺς ὁδήγησαν ὡς τὸ πτώμα τοῦ Κόπ. Πα-ρακάτω βρήκαν καὶ τὸν Ρὰκ νεκρὸ μέ-σα σ' ἕνα λάκκο, ὅπου θὰ εἶχε πέσει ἀ-φοῦ πληγώθηκε. Πῆραν καὶ τὸ πτώμα τοῦ Πίκ, πού εἶχε σκοτωθεῖ στὴν ἀρχὴ τῆς συμπλοκῆς, καὶ τὰ ἔθαψαν καὶ τὰ τρία στὸν ἴδιον ἐκεῖνο λάκκο.

Τὸ ἀπόσπασμα γύρισε στὴ σπηλιὰ κι' οἱ ἀποικοὶ ἔμαθαν πὼς κανένας κίνδυ-νος δὲν τοὺς φοβέριζε πιά ἀπὸ ἀν-θρώπους. Ἡ χαρὰ τους ὅμως δὲν ἦταν τέλεια ὅσο ἐνέπνεε ἀνησυ-χίες ἡ κατάσταση τοῦ Δόνιφαν...

Τὴν ἄλλη μέρα, ὁ Ἐδανς, ὁ Μπριάν, ὁ Γόρδων κι' ὁ Βάξτερ συσκέφθηκαν καὶ συμφώνησαν πὼς τὸ πρῶτο πού εἶχαν νὰ κάμουν, ἦταν νὰ πάρουν στὴν κατοχὴ τους τὴ μεγάλη βάρκα τοῦ Σέδερν. Φόρτωσαν λοιπὸν τὴ βάρκα τους, πού τὴν ξαναβρήκαν, σὴν εὐτυ-χῶς, σὲ μιὰ καμπὴ τοῦ ποταμοῦ, μὲ τ' ἀπαιτούμενα ἐργαλεῖα, τρόφι-μα, ὅπλα, πολεμοφόδια, καὶ στὶς 6 τοῦ Δεκεμβρίου ὁ Ἐδανς, ὁ Μπριάν, κι' ὁ Βάξτερ ξεκίνησαν.

Δὲν ἐδυσκολεύθηκαν καθόλου νὰ βροῦν τὴ μεγάλη βάρκα. Ἦταν σὲ μιὰ ἀμμονδιά, ὅπου ὁ Οὐάλ-στον τὴν εἶχε τραβήξει γιὰ νὰ τὴν ἐπιδιορθώσῃ. Ὁ Ἐδανς τὴν ἐξέ-τασε καὶ βρήκε πὼς μπορούσε νὰ ἐπιδιορθωθῇ. Ἡ ἐργασία ὅμως θὰ γινόταν πιδὲ γρήγορα καὶ πιδὲ εὐ-κολα, ἂν κατόρθωναν νὰ τὴν με-ταφέρουν στὸ ποτάμι πού περνοῦ-σε κοντὰ ἀπ' τὴ σπηλιὰ.

Ἡ μεταφορὰ αὐτὴ ἀποφασίσθη-κε γιὰ τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν θὰ γινόταν παλίρροια. Ἡ μικρὴ βάρ-κα θὰ ρυμουλκοῦσε τὴ μεγάλη. Προσωρινά, ὁ Ἐδανς τῆς ἔφραξε μερικὲς χαραμάδες, γιὰ νὰ μὴν παρα-μαίνον μετὰ τὰ νερά.

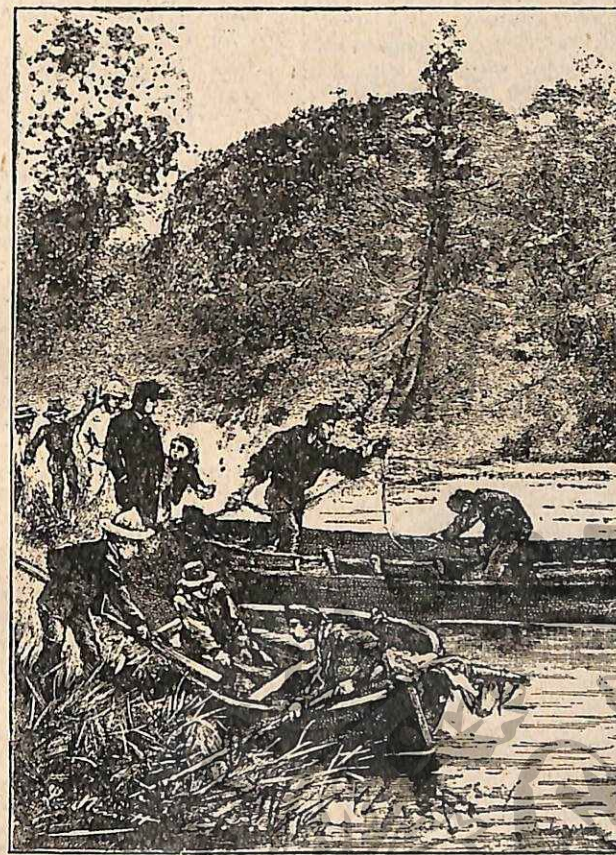
Τὴν ἄλλη μέρα, πρῶτ-πρῶτ, εὐθὺς ἄμα φάνηκε ἡ παλίρροια, ἔδεσαν τὴ βάρκα πίσω ἀπὸ τὴ μικρὴ, καὶ ξεκίνησαν ἀπὸ τὸ ποτάμι γιὰ νὰ φτάσουν στὴ λίμνη. Τὸ κατάφεραν μὲ δυσκολία, γιατί τὰ νερά μπῆκαν στὴ μεγάλη βάρκα καὶ τὴ γέμισαν. Τέλος ἔφτασαν στὴν ὀχθη τὸ ἀπόγεμα κατὰ τὶς 5.

Ἐκεῖ στάθηκαν νὰ διανυκτερεύουν. Ἐδείπνησαν μὲ πολλὴ ὀρεξὴ κι' ὕστερα πλάγιασαν νὰ κοιμηθοῦν, ἀντικρὺ σὲ μιὰ μεγάλη φωτιά πού ἔκαιγε ὡς τὸ πρῶτ.

Ἐμπρός! εἶπε ὁ Ἐδανς, μὲ μὲ οἱ πρῶτες αὐγινὲς λάμψεις ἐφώτισαν τὰ νερά τῆς λίμνης.

Μπήκαν στὴ βάρκα τους, σήκωσαν τὸ πανί κι' ἄρχισαν νὰ πλέουν πρὸς τὰ δυ-τικά, σέρνοντας τὴ βάρκα τοῦ Σέδερν, πού ἦταν ὅλη σχεδὸν βυθισμένη στὰ νερά τῆς λίμνης καὶ μὲ μὲ ἐξεῖχε ἡ κουπα-στὴ της.

Ὁ Ἐδανς στέκόταν ἐτοιμος νὰ κόψῃ τὸ σχοινὶ πού ἔκωνε τὶς δυὸ βάρκες, ὡ-στε ἂν τυχὸν βυθίζοταν ἡ μεγάλη, νὰ μὴν παρασύρῃ καὶ τὴ μικρὴ. Εὐτυχῶς δὲν συνέβηκε οὐτε αὐτὸ οὐτε ἄλλο ἀπευ-κταῖο. Κι' ἀφοῦ ταξίδεψαν ὅλημέρα στὴ λίμνη, τὸ βράδυ προσορμίσθηκαν στ' ὀρισμένο μέρος κι' ἔγιναν δεκτοὶ μὲ μεγάλη χαρὰ ἀπ' τοὺς συντρόφους τους.

«Ἀρχισὲ ἡ φόρτωση». (Σελ. 129, στ. γ')

Τὶς δυὸ αὐτὲς ἡμέρες ἡ κατάσταση τοῦ Δόνιφαν εἶχε καλύτερεῦσε. Ὁ πλη-γωμένος ἀναλάμβανε τὶς δυνάμεις του κι' ἡ πληγὴ του πλησίαζε νὰ κλείσῃ μὲ τὰ καταπλάσματα πού τῆς ἔβαζε ἡ κυρά-Καίτη καὶ τὰλλαζε κάθε δυὸ ὡ-ρες. Ἡ ἀνάρρωση βέβαια θάργουσε ἀ-κόμα: ὁ Δόνιφαν ὅμως εἶχε γερὴ κρά-ση κι' οἱ σύντροφοί του ἐλπίζαν πὼς θὰ γινόταν ἐντελὲς καλὰ.

Ἀμέσως τὴν ἄλλη μέρα ἄρχισαν νὰ ἐπισκευάζουν τὴ μεγάλη βάρκα πού ἦ-ταν πιά δική τους. Πρῶτα-πρῶτα χρειά-σθηκε νὰ τὴν βγάλουν στὴν ξηρά, πρᾶ-γμα ἀρκετὰ δύσκολο, γιατί ἡ ἀκατος τοῦ Σέδερν εἶχε μᾶκρος τριάντα πόδια καὶ πλάτος ἑξῆ. Μποροῦσε λοιπὸν νὰ χωρέσῃ ὅλους τοὺς ἀποίκους, πού μὲ

τὸν Ἐδανς καὶ τὴν κυρά-Καίτη ἦταν τὴν δεκαεπτὰ.

Ὁ Ἐδανς ἦταν ἄριστος ξυλουργὸς καί, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Βάξτερ πού εἶχε πραγματικῶς μεγάλη ἰδιοφυΐα, μπόρεσε νὰ καταστρώσῃ τὰ σχέδια τῆς ἐπισκευῆς. Χρησιμοποιήθηκαν διάφορα ὕλικά τοῦ Σλώγι γιὰ νὰ συμπληρωθοῦν τὰ κενὰ τῆς βάρκας καὶ νὰ σκεπασθῇ μὲ κατάστρωμα τὸ μισὸ τῆς μέρους, ὥστε νὰ μποροῦν οἱ ταξιδιώτες νὰ καταφεύγουν ἀπὸ κάτω σὲ ὥρα βροχῆς ἢ τρικυμίας, καὶ νὰ περπα-τοῦν ἀπάνω ὅταν ἦταν καλὸς καιρὸς. Ἡ κυρά-Καίτη ἔκοψε κι' ἔφραξε τὰ πανιά πού χρειαζόνταν, μὰ κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι ἐργάσθηκαν, καθένας κατὰ τὶς δυ-νάμεις τους.

Ἐνα ὁλόκερο μῆνα βάσταξαν οἱ ἐργασίες καὶ τελείωσαν στὶς 8 τοῦ Γενάρη. Ἡ βάρκα ἦταν ἐτοιμὴ. Δὲν μπορούσαν ὅμως ἀκόμα νὰ φύ-γουν, γιατί ὁ Δόνιφαν ἦταν ἀδύ-νατος γιὰ ταξίδι. Ὅσο ἔδινε τώρα ἀπ' τὴ σπηλιὰ κι' ἀναλάμ-βανε γρήγορα μὲ τὴν καλὴ τροφὴ καὶ τὸν καθαρὸ ἀέρα.

Ἡ ζωὴ τῆς ἀποικίας ἐξακολου-θοῦσε σχεδὸν ἡ ἴδια. Μόνον τὰ μα-θήματα δὲν γινόνταν τακτικά, για-τί οἱ μεγάλοι ἦταν ἀπασχολημένοι μὲ τὴν ἐπισκευή. Ἐτοὶ οἱ μικροὶ ἔκαναν τώρα διακοπές...

Ὁ Οὐάλκοξ, ὁ Κρόξ κι' ὁ Οὐέπ ξαναρχισαν τὰ κυνήγια τους. Μὲ τὴ βεβαιότητα ὅτι σὲ λίγο θὰ ἔ-φευγαν, δὲν εἶχαν ἀνάγκη νὰ οἰ-κονομοῦν τὴν μπαρούτη τους. Ἐ-τοὶ οἱ τουφεκιὲς ἀντηχοῦσαν ἀπὸ παντοῦ κι' ὁ Μόκος μαγεῖρενε κα-θεμέρα φρέσκο κρέας. Τὰ παστὰ τὰ φύλαγαν γιὰ τὸ ταξίδι.

Μόνον ὁ καὶ μὲν ὁ Δόνιφαν δὲν μπορούσε νὰ παίρῃ μέρος σ' αὐ-τὰ τὰ κυνήγια. Καὶ πόσο λυπόταν γι' αὐτό! Ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ κἀνῃ ὑπομονή, γιατί ἡ παραμικρὴ ἀπε-ρισκεία μπορούσε νὰ χῆ πολὺ κα-κὰ ἀποτελέσματα.

Τὸ τελευταῖο δεκαήμερο τοῦ Γενάρη ἔρριξαν τὴ βάρκα στὴ θάλασσα καὶ σὲ λίγες ἡμέρες ἄρχισε ἡ φόρτωση. Τὰ παιδιὰ φυσικὰ ἐπιθυμοῦσαν νὰ πάρουν μαζί τους ὅλα τὰ πράγματα πού εἶχαν σωθεῖ ἀπὸ τὸ Σλώγι. Ἀλλὰ δὲν ἦταν δυνατό νὰ χωρέσουν στὴ βάρκα. Ἐπρε-πε λοιπὸν νὰ διαλέξουν τὰ πολυτίμη-τα. Ἐτοὶ ὁ Γόρδων ἐπῆρε τὰ με-τρητὰ πού εἶχαν βρεθῇ στὸ χρηματο-κιβώτιο τοῦ πλοίου. Κι' ὁ Μόκος ἐφόρ-τωσε ὅσα τρόφιμα χρειαζόνταν γιὰ δε-καεπτὰ ἀνθρώπους, κι' ὅχι μόνον γιὰ δυὸ τρεῖς ἐβδομάδες πού λογάριζαν πὼς θὰ διαρκέσῃ τὸ ταξίδι, ἀλλὰ γιὰ περισσότε-ρον καιρὸ.

(Τὸ τέλος τοῦ ἐρχόμενου)

Μεταφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΜΠΡΟΣ ΣΤΗ ΒΙΤΡΙΝΑ

Μιά φτωχική παιδούλα, στη βιτρίνα
[τρίνα
τῇ μύτη ἔχει κολλήσει, ὡρα πολλὰ
τὰ δυὸ λεπτά χειλάκια τῆς ἔκεινα
σουφρώνουνε κι' ἀχνίζουν τὸ
[γυαλί...]

Τὰ μάτια τὰ ρεμβώδη ἀνοιγοκλεί
κάτω ἀπ' τὸ ξεβαμμένο τῆς κα-
[πέλλο
καὶ πέρνει, ἐνῶ γλυκά ὄνειροπο-
[λεῖ,
τὴν ἐκφραση Μαντόνας τοῦ Ρα-
[φάελο...]

Καὶ πλέει σὲ θαμπερόφωτη γα-
[λήνη
τὸ εὐφάνταστο μυαλό τὸ νεανικό·
καὶ νά! ἀπὸ πάνω τὰ ὄνειρα, σὰ
[σημῆ
πουλιῶν, τὸ συνοδεύουν, μαγικό.

Κι' ἐλπίζει, ἀλήθεια, ἐλπίζει, τίς
[χρῆτες
τουαλέττες ἐνῶ βλέπει, σὰ χα-
[μένη.
"ὦ! ἄς ἦταν μιά κουκλίτσα σάν
[αὐτὴς
ἐκεῖ... καὶ θάταν τόσο εὐτυ-
[χημένη!...

Τριγύρω βοή καὶ κίνηση... Μὰ
[ἐκείνη
σὲ συλλογὴ βυθίζεται ἀπαλή,
ἐνῶ τὰ ὠραία χειλάκια τῆς, πού
[ἀφάνει
μισανοιγμένα, ἀχνίζουν τὸ γυαλί.

Πήγασος

ΑΔΗΜΟΝΙΑ

Χαρά Θεοῦ ἡ μέρα τὸ πρωῒ.
Μακριὰ ὁ οὐρανὸς κι' ἡ θάλασσα
ἐξίμγαν σ' ἀκαθόριστη γραμ-
μή, λές κι' ἡ τρικυμία πού πέ-
ρασε, ἐξέβαλε τώρα τοὺς ἀφρούς
τῆς μερμένωνος πρὸς τὸν οὐρα-
νὸ σὲ ἀσπρες συννεφένιες τού-
φες. Καὶ στὴ στεριά πέρα-κεῖ,
ἀπ' τὰ ξεφύλλα ἀμπέλια ὡς τὰ
λιγοστά σπιτάκια τοῦ χωριοῦ,
ὅλα μούσκεμα καὶ βασιανισμένα
ἀπ' τὸ νυχτερινὸ ἀνεμοβρόχι, ἀ-
νάσαιναν τώρα μ' ἀνακούφιση
στὴ λιανιάδα.

Μὰ δὲν κράτησε ἔτσι πολὺ ὁ
καιρὸς. Τώρα ἀπομεσήμερο γύ-
ρισε πάλι στὸ χτεσινὸ καὶ κατὶ
χειρότερα. Βαθιά, ἡ γραμμὴ
πού χωρίζει τὴ θάλασσα ἀπ' τὸν
οὐρανὸ δὲν φαίνεται πάλι, μὰ
τώρα τὰ σύννεφα εἶναι πού κυ-
λᾶν βαριά πάνω ἀπ' τὰ κύμα-
τα γιὰ νὰ τοὺς ξεαναδώσουν τοὺς
ἀφρούς των. Κι' ὅλα προμηνεῖν
τὴ μπόρα σίγουρη. Γιὰ τὴν ὥρα,
ὁ βοριάς μ' ἕνα ἀδιάκοπο φύση-
μα συνεπαίρνει μακριὰ τὰ τελευ-
ταῖα φύλλα τῶν δέντρων σω-
ροὺς-σωροὺς, κι' ἀφοῦ τὰ στρο-
βιλίστη θοισμεινικά, ἀρχίζει καὶ
τὰ κυνηγὰ ξώφρενα στὴ μεγάλη
στράτα πού βγαίνει ἀπ' τὸ χω-
ριὸ πρὸς τὰ κοντινὰ χωράφια.
Πέρα-πέρα δὲν τὴ βλέπεις ἀπ'
τὴν καταχνιά.

Πρὸς τὸ σημεῖο αὐτὸ, ὥρες
τώρα ἡ Γιούλα, ἀπ' τὸ παράθυ-

ρο τοῦ σπιτιοῦ τῆς πού βλέπει
λαία-πέρα στὸ δημόσιο δρόμο,
καρφώνει ἀνήσυχα κι' ἐρευνητι-
κά τὰ μάτια. Τί ἀσχημες ὥρες
πού περνᾷ!... «Ἡ καλὴ μέρα
φαίνεται ἀπ' τὸ πρωῒ, λέει μιά
παροιμία· κι' ἡ μάννα τῆς Γιού-
λας, πού τὴν ἔπαινε γιὰ κανό-
να ἀπαράβατο, κίνησε πρωῒ-
πρωῒ, μ' ἄλλες γειτονίσσες, νὰ
πάη στὴ χώρα, μιά ποῦταν τέ-
τοια καλοσύνη. Μέρως τώρα
το λογάριαζε, μὰ πού νὰ ξεμυτί-
σῃ αὐτὸν τὸν παλιόκαιρο. Καὶ
τοῦ Χριστοῦ κοντοζυγώνει. Πότε
νὰ κοποῦν, πότε νὰ ραφτοῦν οἱ
ποδιές τῶν παιδιῶν... Γι' αὐτὸ
σήμερα, πού βρῆκε τὴν εὐκαιρία,
κίνησε, μόλις φώτισε, γιὰ τὴ
χώρα, κι' ὡς τὸ μεσημέρι λογά-
ριαζε νὰ γυρίσῃ. "Ε, δὲν εἶχε
καὶ πολλὰ ψώνια. Τίς ποδιές,
τὰ παπούτσια τῆς Γιούλας, λίγη
χορδέλλα γιὰ τίς πλεξίδες τῆς
θαλασσῆς—κατὰ παραγγελίαν τῆς
ἰδίας—καὶ κατὰ ἄλλα τέτοια μι-
κρολόγια. "Υστερα στὸ σπῆτι εἶ-
χ' ἀφήσει τὴ Γιούλα νὰ προσέχῃ
τὰδεφράκι τῆς, ἕνα κλαψιάρικο
δυὸ-τριῶ χρονῶν, πού ἅμα τὸ
πιανε, τρώμαζε νὰ τὸ μερώσῃ. Γι'
αὐτὸ εἶχ' ὑποσχεθεῖ στὴν κόρη
τῆς πῶς, ὡς τὸ μεσημέρι τὸ πολ-
λὸ, θάταν φτασμένη. Νὰ ὅμως
πού ἡ ὥρα περνᾷ καὶ ἀκόμα νὰ
φανῇ... "Ἡ Γιούλα πνίγεται
ἀπ' τὴν ἀνησυχία καὶ τὸ παρά-
πονο τῆς βουρκώνει τὰ μάτια,
καθὼς ζητᾷ διάπλατα νὰ τρυ-
πῇ τὴν καταχνιά πρὸς τὸ
μέρος τοῦ δημόσιου δρόμου. Τί-
ποτα... Ψυχὴ! Κι' ἡ μπόρα
κρέμεται ὅσο πάει καὶ πὺδ βα-
ρεία ἀπ' τὰ σύννεφα, ἔτοιμη νὰ
ξεσπάσῃ.

Πού καὶ πού γράφεται μιά λάμ-
ψη φειδίσια, κι' ὕστερα φτίνει
ὁ μακροσυρτός ἐκεῖνος κρότος,
πού θυμίζει στὴ Γιούλα ἕνα λό-
γο τῆς μάννας τῆς: «Ἀγαγινὴ
βροντὴ, κοντακιανὴ βροχὴ.» "ὦ,
πῶς φοβάται νὰ τὴ βεῖ μόνάχη
στὸ σκοτεινὸ σπῆτι... κι' ἡ καρ-
διά τῆς σφίγγεται, ὀλοένα σφίγ-
γεται. Συλλογιέται τὴ μάννα τῆς
πού με σκυφτὸ κεφάλι, καταμε-
σίς στὸν κάμπο, θὰ τρέξῃ νὰ προ-
φτάσῃ... Κι' ἀξαφνὰ θυμιάται
με τρόμο, πῶς μιά φορὰ, ὁ συχω-
ρεμένος ὁ παππούς τῆς τῆς εἶχε
πεῖ, ὅτι τὰ δέντρα τραβᾶν τ' ἀ-
στροπελέκι, κι' ὅποιος τυχὲι ἐκεῖ
τριγυρῶν, γίνεται στάχτη. "Ἄλι-
μονο! Κι' ὁ κάμπος εἶναι πυκνο-
φυτεμένος με ἑλῆες...

Τὸ καλὸ εἶναι πού τὸ μικρὸ,
μόλις τὸ τάισε, ἀποκοιμήθηκε
ἡσυχὰ στὴν κόχνη του. Μόνο κά-
που-κάπου, μέσ' στὸν ὕπνο του,
μαρμυροῦρεῖ κι' ἡ Γιούλα, ἀπὸ
φόβο μὴν ξεπνήσῃ, τὸ κουνᾷ πέ-
ρα δὴ ρυθμικά, ὡς πού τὸ μι-
κρὸ φαίνεται νὰ ξεαναβυθίζεται.
Δὲν τολμᾷ νὰ κοιτάξῃ πὰ κατὰ
τὸ δρόμο. Λιπόψυχη, περιμένει ὡ-
ρα τὴν ὥρα, πῶς θὰ τῆς στείλῃ
τὸ καλὸ ὡς ἐκεῖ μπροστὰ τῆς ἡ
καταχνιά...

Ξαφνικὰ μιά λάμψη, πού τὴν
τύφλωσε, ὕστερα μιά φοβερὴ
βροντὴ, κι' οἱ πρώτες στάλες ἀρ-
χίζουν νὰ πέφτουν χοντρές καὶ
ταραχτικές. Τὸ μικρὸ ὑπνισνε
κλάματα τρομαγμένο. Θεέ μου!
Τί στιγμὲς, εἰν' αὐτές! "Ἀσυναί-
σθητα, ἡ Γιούλα πετιέται στὸ
παράθυρο, χαμένη...

Μακριὰ, σάν κυνηγημένο ἀπ'
τὴν καταχνιά, ἕνα μπουλούκι ἀ-
πὸ γυναῖκες φτάνει, με τρεχαλι-
τὸ στὸ χωριὸ, κι' ἀνάμεσά τους,
ἡ Γιούλα ξεχωρίζει μιά γυναι-
κή κι' ἀγαπημένη κορμιστάκι.
Τὸ καφετὶ φουστάνι ἀνεμίζει, ἀ-
νασηκωμένο λίγο στὸ πλάι...

Θεέ μου, βρέξε τώρα, βρέξε ὅ-
σο θές. Οἱ ἀστραπὲς κι' οἱ βρον-
τὲς δὲν θὰ τρομάζουν πὰ τὴν
καρδιά τῆς Γιούλας. Εἶναι τόσο
ἐξέλιξη ἀπὸ χαρὰ!...

Σγουρομάλλη

ΜΗ ΛΥΠΑΣΑΙ

Μὴ λυπᾶσαι ἀδίκως, μικρούλα
κόρη... Στὰ θλιμμένα σου μάτια
κάμε νὰ λάμψῃ πάλι ἡ χαρὰ...
Μὴ φαντάζεσαι πῶς ἡ χαρὰ πέ-
ταξε γιὰ πάντα ἀπ' τὴ φτωχὴ
καρδούλα σου...

Γιατὶ λές ψέμματα χωρὶς νὰ τὸ
θέλεις...

Τίς σκοτεινὲς καὶ παγωμένες
μέρες, διαδέχονται πάντα οἱ ἡ-
λιόλουστες μέρες τῆς ἀνοιξῆς...

Τότε τὸ γέλιο σου θ' ἀντηχή-
σῃ πάλι κρυστάλλινο, σάν γάρ-
γαρο νεράκι. Τ' ἀηδόνια θὰ ξε-
νάρθουν πάλι νὰ τραγουδήσουν
στὰ κλωνιά τῆς κόκκινης τριαν-
ταφυλλιάς. Καὶ σὺ, ἀηδὼνι γλυ-
κόλαλο, θὰ τραγουδήσῃς τὸ με-
γαλεῖο τῆς φύσης. Τὸ τραγούδι
σου θάναί πὺδ ὁμοιοφ, γιατί θὰ
βγῇ αὐθόρμητα ἀπ' τὰ θλιμμένα
σου χεῖλη. "Ακόμα θάρρη καὶ τὸ
φθινόπωρο, μὰ σένα δὲν θὰ σὲ
λυποῦν πὰ τὰ θλιμμένα σύννε-
φα. Τότε θὰ ἔχῃς πετάξει γιὰ
πάντα ἀπὸ πάνω σου τὴ θλίψη.

Καὶ θὰ ζήνῃς τὸ σγουρὸ σου
κεφάλι καὶ μέσα στὰ βρογμένα ἀπ'
τὰ δάκρυα τοῦ φθινοπώρου χρυ-
σάνθημα, με τὴν ἴδια χαρὰ πού
τὸχωνες μέσα στὰ ρόδα, τὰ ραν-
τισμένα με τὴ διαμαντένια δρο-
σούλα μιάς αὐγῆς τοῦ Μᾶη...

Μὴ λυπᾶσαι ἀδίκως, μικρούλα
μου. "Ἡ ἀνοιξὴ θὰ ξεναρρῇ πάλι.
Νεράδα τοῦ Γιαλοῦ

Η ΑΔΕΛΦΗ

"Ολοι μας σχεδὸν ἔχουμε μιάν
ἀδελφή. Καὶ πόσο τὴν ἀγαποῦ-
με! Περισσότερο ἀγαποῦμε τίς
ἀδελφές παρὰ τοὺς ἀδελφούς.
Καὶ γιατί αὐτὸ; "Ισως γιατί ἔξρου-
με ὅτι αὐτὴ θὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σπῆ-
τι μας μιά μέρα: Θὰ μεγαλώσῃ
καὶ θὰ ῥθῇ ὁ καιρὸς νὰ παν-
τρευτῇ. Κι' ἕνα καλὸ πρωῒ θὰ
φήσῃ τὸ σπῆτι μας ἕρημο, κι' ὅ-
λα τὰ τριγύρω τῆς λυπημένα.

"Ὅλα θὰ κλαῖν τότε τὸ χάσιμό
τῆς! Τὰ μάγουλά μας θὰ γεμί-
ζουν ἀπὸ χοντρά πυρωμένα δα-
κρυα. "Ακόμα κι' αὐτὰ τὰ ἄνυ-
χα λουλούδια θὰ φαίνονται λυ-

πημένα: Γιατὶ ἔφυγε ἡ προσ-
τίσά τους, ἔφυγε ἡ καλὴ
τους φίλη, ἔφυγε αὐτὴ πού κα-
λοκαίρινό ἔζετο βραδιάκι, τ'
ναζούφιζε οἰχώντας στίς ρί-
τους μπόλικο νερό· ἔφυγε αὐ-
τὴ πού τις χειμωνιάτικες παγω-
νες βραδιές ἀνιψώντας τὸ κρῖ-
ἐβγαίνε νὰ τινάξῃ ἀπὸ παν-
τους τὸ χιόνι μὴ τυχόν καὶ π'
θάνουν τὰ καϊμένα. Μέσα σ' αὐ-
τὴ τὴ θλίψη μὰς ἀφίνει φεύγ-
τας ἡ ἀδελφή μας. Καὶ τότε
λοι μὰς λέμε: «Ἐλα, ἀδελφέ-
λα μὰς γλυκεῖα, ἔλα καὶ θὰ τ'
βοῆς ὅλα ἀνδοσπαρμένα! "Ἐλα
ἀδελφούλα, ἔλα νὰ ξεναρρῇς
με τὰ παλιά μας γλέντια, νὰ
βρίσκειται τὸ σπῆτι μας σὲ
ρές, γιατί ἀπὸ τότε πού ἔφυ-
γες σὲ μιά βαθειὰ νάρκη
σὰ νὰ ἦπιαμε τὸ δυνατότε-
ρο ναρκωτικό· ἔλα, ἀδελφούλα μ'
ἔλα, ὅλοι σὲ περιμένουν ἐναγ-
νίως. "Ἐλα νὰ ζήσης κοντὰ μ'
γιατὶ χωρὶς ἐσένα δὲν ζοῦμε
πῶς πρῶτα! "Ἐλα σὺ, πού
τὴν χροστὴ σου καρδούλα καὶ
ἐνὰ γλυκὸ σου λόγο γιάτρει
τίς πονεμένες ψυχές· ἔλα, καὶ
δρόμος σου θὰ εἶναι στρωμένο
με βασιλικό. "Ἐλα!»

Πῶς λοιπὸν νὰ μὴν ἀγαποῦν
περισσότερο τίς ἀδελφές;
Ρασπουτίν

ΠΑΝΣΕΛΗΝΟΣ

"Ἦταν ἕνα θαυμάσιο δειλινὸ
Καθισμένη στὴν ἄκρη ἑνὸς βε-
χου, ἦμιον βυθισμένη σὲ σκέψις
γλυκὲς, ὅταν ἀξαφνὰ ἐνοικῶς
πῶσο μαγευτικὴ ἦταν ἡ βραδυ-
ἐκείνη.

Τὸ ἀεράκι τοῦ βουνοῦ ἔταρε
ἐν τὴν ἡσυχία τῆς γαλήνιας θά-
λασσας κι' ἔκανε νὰ σπάζουν
μελωδικὰ πάνω στοὺς βράχους
μικρὰ κυματάκια. "Ὁ ἥλιος εἶ-
δύσει πρὸ πολλοῦ καὶ ὅλη ἡ γ'
ὅση φύση ἦταν μελαγχολικὴ...

Κάπου-κάπου ἀκούγονται τὰ β'
ματα κάποιου ἀργοῦ διαβα-
του πού περνᾷ ἀπὸ τὸν ἐρημικὸ δρο-
μὸ τοῦ ρομαντικοῦ νησιοῦ...

"Ἐπειτα ἡ γλυκεῖα μουσικὴ
τῆς φλογέρας τοῦ βοσκῆ καὶ τ'
κουδουνάκια τῶν καταλευκῶν
ἀρνιῶν, πού βόσκουν στὸ πῆ-
μου βουνό, με κάνουν νὰ νομίζω
ὅτι βρίσκομαι σὲ παράδεισο...
Τὸ ἡχηρὸ χτύπημα τῆς καμπά-
νας τῆς μικρῆς ἐκκλησιᾶς, πού
καλεῖ τοὺς χοισταίους γιὰ τὸ
"Εσπερινό, ἔρχεται νὰ συμ-
πλῶσῃ τὴν ὠραία αὐτὴ ἐντύπωση.

Τέλος πρόβαλε σιγά-σιγά
πανσέληνος μετὲ τῆς συνοδείας τῆς
τῶν λιγιστὰ μαργαριτάρια πού
φαινόταν σὰ νὰ ἦταν κεντημέ-
να στὸ γαλάζιο θόλο... Πάνω
στὰ χρυσωμένα ἀπὸ τὴν ἀντα-
νάκλαση τῆς σελήνης κύματα
περνοῦσε τὴ στιγμὴ ἐκείνη μιά
βάρκα με πανί...

Πρὸς στιγμὴ ἐνόμισα ὅτι
ψυχὴ μου ἄφινε τὸ σῶμα γιὰ ν'
ὕφωθῃ στὸ ἄπειρο, σὲ ἄλλου
φανταστικούς καὶ καλῶν
κόσμους!...

"Ἐάν αὐτὸ τὸ θέαμα ἔμενε
πάντα ὅπως ἐκείνη τὴ στιγμὴ

δὲ θὰ ζητοῦσα ποτὲ τίποτ' ἄλλο
παρὰ νὰ μπορούσα νὰ ζήσω αἰώ-
νια στὴ μαγευτικὴ αὐτὴ φύση.

Νεῶν τοῦ "Ιονίου

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Μαμὰ! μαμὰ! σήμε-
ρα τὸ δεύτερο βαθμὸ στὸ δια-
γωνισμὸ τῆς ἐκθέσεως!

— Μπαρῶ, Τζιτζίκια μου! Καὶ
κόσες διαγωνισθήκατε;

— Δέκα εἴμαστε στὴν τάξη.
Μὰ σήμε- ἔλειψαν... ὁχτώ!
Δαφνοστεφῆς "Ὀλυμπιονίκης

ΑΔΑΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ»

"Ἀθήναι, 42 ὁδὸς Εὐρυπιδίου
τῆν 11 Φεβρουαρίου 1929

ΜΕ χαρὰ μεγάλῃ ἀναγγέλλω ὅ-
τι ἡ καλὰ ἀγαπημένη μου φίλη καὶ
συνεργάτρια Τριανταφυλλίνα, στὴ
Μο, παντρεύθηκε, καὶ τώρα πὰ δὲν
λέγεται "Ἐλένη Γ. Ρές, ἀλλὰ Ζα-
φειροπούλου. Τῆς στέλνω μ' ὅλη
τὴν καρδιά τὴν μητρικὴν εὐχὴν

τὴν χροστὴ σου καρδούλα καὶ
ἐνὰ γλυκὸ σου λόγο γιάτρει
τίς πονεμένες ψυχές· ἔλα, καὶ
δρόμος σου θὰ εἶναι στρωμένο
με βασιλικό. "Ἐλα!»

Πῶς λοιπὸν νὰ μὴν ἀγαποῦν
περισσότερο τίς ἀδελφές;
Ρασπουτίν

Χαρὰ τοῦ Σπυτιοῦ καὶ "Ανε-
μών, ἔχω μπροστὰ μου δυὸ πα-
λιά σας γράμματα πού πολὺ μ' ἐ-
χαρίστησαν. Θὰ εἶδατε τὴν ἀνα-
νέωση τῶν ψευδωνύμων σας καὶ θὰ
λάβετε τὰ τετράδια πού σας ἔστειλα.

"Ἀγαθὴ καὶ Σελήθη, χαίρω
πολὺ πού θὰ λάβετε μέρος στὴν κί-
νηση. Τὸ λάθος ἐκείνο ("απωνία
ἀντὶ "Ισπανία) τὸ διορθώσα στὸ
προηγούμενο. "Ὁ κ. Φαίδων διά-
βασε αὐτὰ πού γράφατε γιὰ τὴ γα-
τούλα σας — τὴ "συμμαθητρία —
κι' εὐχαριστήθηκε πολὺ.

Σκέφθηκε πολὺ καλά, Πέτρο
Ριονσαί, ὅτι «γιὰ τὸ καλὸ σου»
σοῦ ἀπέριψα ἐκεῖνο τὸ κομμάτι.

Τίποτα δὲν θὰ σ' ἐδῶντε περισσό-
τερο, παρ' ἂν σοῦ δημοσίευσαν ἕνα
κομμάτι πού δὲν ἦταν γιὰ δημο-
σίευση. Μεταφράσεις ἀπὸ τὸ Γαλ-
λικὸ μπορεῖς νὰ μὴ στέλνῃς μόνο
μικρὰ κομμάτια καὶ μόνο γιὰ τὴ
Σελίδα. "Ὅσο γὰρ τίς σχολικὲς ἐκ-
θέσεις, σὰς τὸ εἶπα πολλές φορὲς·
ὅταν ὁ καθηγητὴς σας τίς θέλῃ
στὴν καθαρεύουσα, πρέπει νὰ τίς
γράφετε στὴν καθαρεύουσα.

Δάμπων "Ασπὴρ, αὐτὸ συμβαί-
νει σ' ὅλα τὰ σπῆτια ὅπου με δια-
βάσαν πολλοὶ: τὸ φυλλάδιο λερῶ-
νεται, κάποτε καὶ σκίζεται. Γι'
αὐτὸ λέγω, ὅταν θὰ τὸ ἐπιτρέψῃ
μιά μεγαλύτερη διάδοσις, νὰ μὴ γί-
νῃ δεκαεξαεπίδιο, ἀλλὰ νὰ προτι-
μῶς νὰ βάλω ἕνα χοντρὸ κάπως
ἐξωφύλλο καὶ νὰ ράβω τὸ φυλλά-
διο. "Ἐστὶ θὰ εἶναι καλὰ προφυ-
λαγμένο. Γιὰ τὴν ἀνωμαλία ἐκείνη
τῶν Πινάκων ἔγραψα καὶ θὰ εἶδες
τὴν αἰτία καὶ τὴν θεραπεία.

Πολὺ σοδάρῃς οἱ συμπεριμέν-
τες σου, Μαίμου τοῦ Κωλέττη!
"Ἡ Γεωλογία σου ἀναφέρει ὅτι στὴν
τεταρτογενὴ περίοδο φάνηκαν οἱ
πρῶτοι ἄνθρωποι· δὲν ἀναφέρει ὅ-

Σαπουνόφουσα, θὰ εἶδες τὴν
ἐγκρίση τοῦ ψευδωνύμου. "Ἐκαμ-
πολὺ καλὰ πού ἀποφάσεις νὰ μὴ
γράφῃς καὶ νὰ καταγίνεσαι μαζὶ
μου τώρα πού τελείωσες τὸ "Αρσά-
κειο καὶ δὲν ἔχεις ἄλλη πνευματικὴ
ἀσχολία. Ναι, κομμάτια γιὰ τὴ Σελί-
δα δέχομαι τώρα, καὶ μπορεῖς
νὰ μὴ στείλῃς, ἕνα-δυὸ στὴν ἀρ-
χή, καὶ πάλι βλέπουμε.

Τὸ πιστεύω, Σεντεμένο "Η-
πειρωτάκι, ὅτι ἀπ' ὅλα τὰ περιο-
δικὰ, τὸ δικό μου σοῦ δίνει τὴ με-
γαλύτερη εὐχαρίστηση καὶ συγκί-
νηση. "Ὅσο γὰρ τὴ "μανία" σου νὰ
τὰ παίρνῃς ὅλα, καιρὸς εἶναι βέ-
βαια νὰ τὴν ἀφήσῃς καὶ νὰ κινή-
σῃς μιά ἀσπληνὴ ἐκλογὴ. Εἶπα στὸν κ.
Ε. γιὰ τὸ παράρτημα. "Ἀλλὰ λέ-
γει ὅτι ὅσο κολλημένο κι' ἂν εἶναι,
ἀφοῦ δὲν εἶναι ραμμένο, μπορεῖ νὰ
ποσπάται με κάποια προσοχή, καὶ
μὴ λίγο χτύπημα πρῶτα, ὥστε νὰ
φεύγῃ ἡ ξερὴ κόλλα.

Ματωμένη Δόξα, σοῦ ἐνέκρινα
τὸ ψευδώνυμο πού ἤθελες μετὰ
ἀντιστροφή τῶν λέξεων, πού δέ-
βαια δὲν σὲ πειράζει. Καὶ τώρα
γράφω μου ἐλεύθερα: «δὲν σὲ ἔ-
ρει κανένας». Τὶ ὠρατο αὐτὸ τὸ
γράμμα, πού μὴ περιγράφει τὴ
χαρὰ σου γιὰ τὰ φετεινὰ μὰς! Τώ-
ρα τὸ πιστεύω κι' ἐγὼ πῶς μ' αὐτὰ
γίναντε πὺδ εὐτυχισμένα παιδιὰ κι'
ἀπὸ τὰ "Ἐλβετόπουλα τοῦ πρώτου
φυλλάδιου, τὰ θρυλικά παι...

Χαρὰ τοῦ Σπυτιοῦ καὶ "Ανε-
μών, ἔχω μπροστὰ μου δυὸ πα-
λιά σας γράμματα πού πολὺ μ' ἐ-
χαρίστησαν. Θὰ εἶδατε τὴν ἀνα-
νέωση τῶν ψευδωνύμων σας καὶ θὰ
λάβετε τὰ τετράδια πού σας ἔστειλα.

"Ἀγαθὴ καὶ Σελήθη, χαίρω
πολὺ πού θὰ λάβετε μέρος στὴν κί-
νηση. Τὸ λάθος ἐκείνο ("απωνία
ἀντὶ "Ισπανία) τὸ διορθώσα στὸ
προηγούμενο. "Ὁ κ. Φαίδων διά-
βασε αὐτὰ πού γράφατε γιὰ τὴ γα-
τούλα σας — τὴ "συμμαθητρία —
κι' εὐχαριστήθηκε πολὺ.

Σκέφθηκε πολὺ καλά, Πέτρο
Ριονσαί, ὅτι «γιὰ τὸ καλὸ σου»
σοῦ ἀπέριψα ἐκεῖνο τὸ κομμάτι.
Τίποτα δὲν θὰ σ' ἐδῶντε περισσό-
τερο, παρ' ἂν σοῦ δημοσίευσαν ἕνα
κομμάτι πού δὲν ἦταν γιὰ δημο-
σίευση. Μεταφράσεις ἀπὸ τὸ Γαλ-
λικὸ μπορεῖς νὰ μὴ στέλνῃς μόνο
μικρὰ κομμάτια καὶ μόνο γιὰ τὴ
Σελίδα. "Ὅσο γὰρ τίς σχολικὲς ἐκ-
θέσεις, σὰς τὸ εἶπα πολλές φορὲς·
ὅταν ὁ καθηγητὴς σας τίς θέλῃ
στὴν καθαρεύουσα, πρέπει νὰ τίς
γράφετε στὴν καθαρεύουσα.

Δάμπων "Ασπὴρ, αὐτὸ συμβαί-
νει σ' ὅλα τὰ σπῆτια ὅπου με δια-
βάσαν πολλοὶ: τὸ φυλλάδιο λερῶ-
νεται, κάποτε καὶ σκίζεται. Γι'
αὐτὸ λέγω, ὅταν θὰ τὸ ἐπιτρέψῃ
μιά μεγαλύτερη διάδοσις, νὰ μὴ γί-
νῃ δεκαεξαεπίδιο, ἀλλὰ νὰ προτι-
μῶς νὰ βάλω ἕνα χοντρὸ κάπως
ἐξωφύλλο καὶ νὰ ράβω τὸ φυλλά-
διο. "Ἐστὶ θὰ εἶναι καλὰ προφυ-
λαγμένο. Γιὰ τὴν ἀνωμαλία ἐκείνη
τῶν Πινάκων ἔγραψα καὶ θὰ εἶδες
τὴν αἰτία καὶ τὴν θεραπεία.

Πολὺ σοδάρῃς οἱ συμπεριμέν-
τες σου, Μαίμου τοῦ Κωλέττη!
"Ἡ Γεωλογία σου ἀναφέρει ὅτι στὴν
τεταρτογενὴ περίοδο φάνηκαν οἱ
πρῶτοι ἄνθρωποι· δὲν ἀναφέρει ὅ-

μὴς τὸν "Ἀδάμ καὶ τὴν Εὐά. Γιατί;
— Μὰ τὰ ἐπιστημονικὰ βιβλία, ἀ-
γαπητὴ μου, δὲν στηρίζονται στὴν
κοσμογονία τῆς "Ἀγίας Γραφῆς.
"Ἐχουν ἄλλη, δική τους. "Υπάρχει
βέβαια κάποια συμφωνία μεταξὺ
τῶν δυὸ, ὅχι ὅμως καὶ σ' ὅλες τίς
λεπτομέρειες. "Ἐστὶ ἡ Γεωλογία
ἀγνοεῖ τὰ ὀνόματα τῶν πρώτων
ἀνθρώπων, γιατί δὲν τὰ βρῆκε γραμ-
μένα σὰ κανένα... γεωλογικὸ στρώ-
μα. "Ἀλλὰ δὲν ὑπῆρξαν πρῶτοι ἄν-
θρωποι; Καὶ δὲν εἶχαν ἕνα ὄνομα;
"Ε, αὐτὸ μὰς τὸ λέει ἡ "Ἀγία Γρα-
φή, κι' ἡ Γεωλογία δὲν μὰς ἐμποδι-
ζει βέβαια νὰ τὸ παραδεχθῶμε. —
"Ἐπίσης καὶ στὸ ἄλλο δὲν βλέπω
καμμιά ἀντίφαση: Ναι, ὁ

